

Ліягона

**Як перекладаються
Писання? с. 20**

**Знайомство з нашим
новим апостолом,
старійшиною Рональдом А.
Разбандом, с. 12**

**Літні подружні
пари: покликані на
служіння, с. 26**

**Коли чоловіки борються
з порнографією,
дружинам також
потрібне зцілення, с. 34**

**Навчіться грати гімн
за 10 хвилин, с. 54**

*“Бо ось так каже
Господь, Я порівнюю
тебе, о доме Ізраїля,
з культивованим
оливковим деревом,
яке чоловік взяв і
підживив у своєму
виноградникові; ...
... І благословенні ви;
бо через те, що ви були
старанними, трудячись
зі мною на моєму
винограднику, і
додержувалися моїх
заповідей, і принесли
мені знову природний
плід, так що мій
виноградник більше не
є зіпсованим, і погане
викинуто геть, ось, ви
будете мати радість зі
мною через плід мого
виноградника”.*

Кн. Якова 5:3, 75

Оливні дерева, які у великій кількості вирощують в країнах середземномор'я, часто згадуються упродовж усіх Писань: починаючи з голубки, яка принесла Ною оливну гілочку, і закінчуючи Спасителевим вченням на Оливній горі та алегорією про оливні дерева у Книзі Якова.

ПОСЛАННЯ

4 **Послання Першого Президентства: Пророцтво і особисте одкровення**
Президент Генрі Б. Айрінг

7 **Послання візитного вчителювання: Дочки нашого Вічного Батька**

СТАТТІ

12 **Старійшина Рональд А. Разбанд: обдарований провідник, люблячий батько**
Старійшина М. Рассел Баллард
Будучи люблячим чоловіком і батьком, старійшина Разбанд розвивав навички провідника протягом багатьох років навчання у видатних керівників у бізнесі та у провідників священства.

18 **Він—єпископ?**
Патрик Дж. Кронін III
Я розумів, чому вона не могла повірити, що зараз я служу єпископом. Тридцять років тому я був зовсім іншою людиною.

20 **Переклад Писань: мовою нашого серця**
Р. Вел Джонсон
Читання Писань нашою рідною мовою—це як духовне повернення додому.

26 **Фактор служіння літніх місіонерів**
Президент Рассел М. Нельсон
Будь ласка, моліться про цю можливість, щоб, будучи літніми місіонерами, разом створювати чудові моменти.

28 **Літні місіонери: потрібні, благословенні та улюблені**
Річард М. Ромні
Подружні пари бачать, що служіння на місії є гнучкішим, менш витратним і більш радісним, ніж вони вважали.

34 **Коли в дім вривається порнографія, зіцлення потребують і дружини, і чоловіки**
Ім'я не вказується
Єпископ розповідає, як він допомагає не лише чоловікам, які долають залежність від порнографії, але і їхнім дружинам, які також потребують Спасителевого зіцлення.

38 **Вартові на башті**
Поглибте своє розуміння пророків, дізнавшись, яким чином вони подібні до вартових на башті.

РУБРИКИ

8 **Роздуми: Чи мають сенс настанови?**
Рут Сільвер

9 **Служіння в Церкві: Дякую за ваше служіння**
Ім'я не вказується

10 **Класика євангелії: Священство: Надійний якір**
Старійшина Л. Том Перрі

40 **Голоси святих останніх днів**

80 **До нових зустрічей: У пошуках духовних дарів**
Президент Джордж К. Кеннон

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: Фотографія Леса Нілссона. Друга сторінка обкладинки: Фотографія © RayTango/Thinkstock

48

44 Як розпізнати підробки Сатани

Денніс С. Гонт
Якщо замість того, щоб шукати спільні риси, ми будемо шукати відмінності між обманом Сатани і Христовим вченням, то зможемо розпізнати підробки Сатани.

48 Профілі дорослої молоді: Бачити благословення на Мадагаскарі

Мінді Енн Селу
Хоча Солофо Равелохаона живе у країні, де є багато труднощів, він відчуває, що його життя сповнене благословеннями.

Чи зможете ви знайти в цьому номері заховану Ліягону?

Підказка: Щоб знайти розгадку, слідуйте за пророком.

50 Духовна стабільність: Як збудувати корабель, що не тоне
Старійшина Дейл Г. Ренлунд
Подібно до того як корабель має бути ретельно збудований, аби добре триматися на водах, кожен з нас може досягнути стабільності в житті, застосовуючи ці чотири принципи.

54 Вивчіть гімн за 10 хвилин!
Деніел Картер

57 Рішення облишити музику
Гретхен Блекберн
Я була готова на все, аби тільки облишити гру на піаніно, але коли батьки сказали, що я зможу це зробити, вивчивши 50 гімнів, я взялася за справу.

58 Шок, смуток і Божий план
Паола Каюпі
Озираючись на найважчу подію у своєму житті, я знаю, що Небесний Батько був зі мною весь той час.

60 Навіть якщо ви сором'язливі
Старійшина Хосе А. Тейксейра
Довіряйте Господу, і Він благословить ваші зусилля ділитися євангелією.

62 Місце для нас

63 Плакат: Виглядає привабливо?

64 Запитання і відповіді
У школі мене висміюють за те, що я святий останніх днів. Я знаю, що мені потрібно відстоювати те, у що я вірю, але це так важко! Як я можу стати достатньо сміливим?

76

66 Відповіді від апостола: Що роблять апостоли?
Старійшина Девід А. Беднар

67 Спокій у моєму серці
Керол Ф. Мак-Конкі
Коли я побачила пророка і почула його промову, то відчула спокій.

68 Свідчення Етана
Ларрі Гілпер
Здавалося, що всі, крім Етана, мають свідчення.

70 Песо для Небесного Батька
Анхела Пенья Далє
Коли не залишилося грошей, Ана думала: "Що ми будемо завтра їсти?"

72 Іти за пророками і апостолами
Дженна Коффорд
Як ви можете іти за пророком цього місяця?

74 Герої з Книги Мормона: Алма покався

75 Я можу читати Книгу Мормона

76 Оповідання з Книги Мормона: Алма охрестив багато людей

79 Розмальовка: Суботній день—це особливий день

Ідеї для домашнього сімейного вечора

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Ось один приклад:

"Навіть якщо ви сором'язливі", с. 60: Ви можете використовувати домашній сімейний вечір, аби ділитися євангелією. Обговоріть сім'єю, які побоювання заважають вам ділитися євангелією. Ви можете молитися сім'єю про те, щоб Господь допоміг вам почуватися впевнено, коли ви ділитися євангелією, а потім молитесь про те, кого ви можете запросити на домашній сімейний вечір. Можна попросити кожного члена сім'ї свідчити під час уроку. Ви можете вибрати для свого уроку теми про Відновлення або план спасіння. Подумайте про те, щоб описати свій досвід та почуття в щоденнику.

БІЛЬШ ДОКЛАДНО В ОН-ЛАЙНІ

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті languages.lds.org. Відвідайте сайт [facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) (доступний англійською, португальською та іспанською), щоб знайти натхненні послання, ідеї для домашніх сімейних вечорів та статті, якими ви можете поділитися з друзями та сім'єю.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Божественна сутність, 7
Викладання, 75
Відвага, 48, 64
Візитне вчителювання, 9
Віра, 34, 48, 58, 60
Десятина, 62, 70
Духовні дари, 80
Заповіді, 8, 72
Ісус Христос, 20, 34, 43, 58
Книга Мормона, 43, 44
Любов, 40
Мир, 50, 67
Місіонерська робота, 26, 28, 60

Молитва, 41, 64
Музика, 54, 57
Навернення, 43, 58, 75, 76
Об'явлення, 4, 10, 20, 41, 42, 50, 70, 72
Писання, 20
Підробки, 44, 63
Повернення до активності, 18
Покаяння, 18, 74
Покликання, 18
Порнографія, 34
Послух, 8, 34, 62, 72

Пророки і апостоли, 10, 12, 66, 67, 72
Прощення, 34
Свідчення, 64, 68
Святий Дух, 44, 50
Служіння, 9, 26, 28, 41
Спокута, 34
Суботній день, 79
Сум, 58
Таланти, 40, 54
Учнівство, 12, 26
Хрищення, 75, 76
Чесність, 62

**Президент
Генрі Б. Айрінг**

Перший радник
у Першому
Президентстві

Пророцтво

І ОСОБИСТЕ ОДКРОВЕННЯ

Істинну Церкву Ісуса Христа було відновлено, і вона сьогодні є на землі. Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів завжди очолювали живі пророки і апостоли, які отримують постійне скерування з небес.

Цей божественний взірець також діяв і в давнину. Ми дізнаємося з Біблії: “Бо не чинить нічого Господь Бог, не виявивши таємниці Своєї Своїм рабам пророкам” (Амос 3:7).

Бог знову промовляв у наш час через пророка Джозефа Сміта. Він відкрив через пророка Джозефа евангелію Ісуса Христа в її повноті. Він відновив Своє святе священство з його ключами і всіма правами, силою та функціями священних повноважень священства.

У наш час сучасні пророки і апостоли вповноважені промовляти, навчати і скеровувати, отримавши це повноваження від Бога Батька і Господа Ісуса Христа. Спаситель сказав пророкові: “Що Я, Господь, сказав, Я сказав і не відмовляюся; і хоч небеса й земля минуться, Моє слово не минеться, але все буде здійснено, чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно” (УЗ 1:38).

На генеральній конференції двічі на рік ми благословенні нагодою чути слово Господа для нас від Його служителів. Це—безцінний привілей. Але цінність цієї нагоди залежить від того, чи сприймаємо ми ці слова під

впливом того самого Духа, яким їх було дано тим служителям (див. УЗ 50:19–22). Оскільки вони отримують скерування з небес, так само повинні й ми. А для цього необхідно докладати такі самі духовні зусилля.

“Виконуй своє домашнє завдання”

Багато років тому один з членів Кворуму Дванадцятих Апостолів попросив мене прочитати текст виступу, який він готував для генеральної конференції. Я був молодшим членом цього кворуму. Для мене було честю те, що він був упевнений у моїй здатності допомогти йому знайти слова, які він мав промовити за волею Господа. Він сказав мені з усмішкою: “О, це вже 22-й варіант виступу”.

Я згадав пораду люблячого і доброго Президента Гарольда Б. Лі (1899–1973), яку він дав мені раніше, особливо наголошуючи: “Теле, якщо ти хочеш отримати одкровення, виконуй своє домашнє завдання”.

Я читав, розмірковував і молився про той 22-й варіант. Я навчався якомога краще під впливом Святого Духа. На той час, коли цей член кворуму виступав зі своєю промовою, моє домашнє завдання було виконаним. Я не впевнений, що допоміг, але я знаю, що я змінився, коли слухав той виступ. Послання, які я отримував, були не лише в словах, які я читав і які він

промовляв. Слова мали більше значення, ніж те що я читав у тому варіанті виступу. І здавалося, що послання призначалося саме мені, з урахуванням моїх потреб.

Служителі Бога постяться і моляться, аби отримати послання, яке Він для них має і яке вони повинні передати тим, хто потребує одкровення і натхнення. Ось що я дізнався з того випадку й багатьох інших, подібних йому: якщо, слухаючи пророків і апостолів, ми хочемо отримати велику користь,

то нам самим треба сплатити ціну за отримання одкровення.

Господь любить кожну людину, яка може почути Його послання, і Він знає серця й обставини кожного. Він знає, яке виправлення, яке заохочення і яка євангельська істина найкраще допоможе кожній людині вибрати свій шлях на дорозі до вічного життя.

Ми, хто слухає і дивиться виступи з генеральної конференції, по її завершенні іноді думаємо: “Що мені запам’яталося

найбільше?” Господь сподівається, що кожен з нас відповість так: “Я ніколи не забуду миті, коли відчував голос Духа, який промовляв моему розуму й серцю, що я можу робити, аби задовольнити Небесного Батька і Спасителя”.

Ми можемо отримувати особисте одкровення, коли чуємо пророків і апостолів та коли працюємо з вірою, аби отримати його, саме так, як сказав про це Президент Лі. Я знаю, що це істина, з власного досвіду й завдяки свідченню Духа. ■

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Ви можете прочитати вголос історію президента Айрінга про вивчення варіанта виступу одного з членів його кворуму, який той готував для генеральної конференції. Ви можете запитати: “Яка ціна отримання одкровення?” Після вашого обговорення

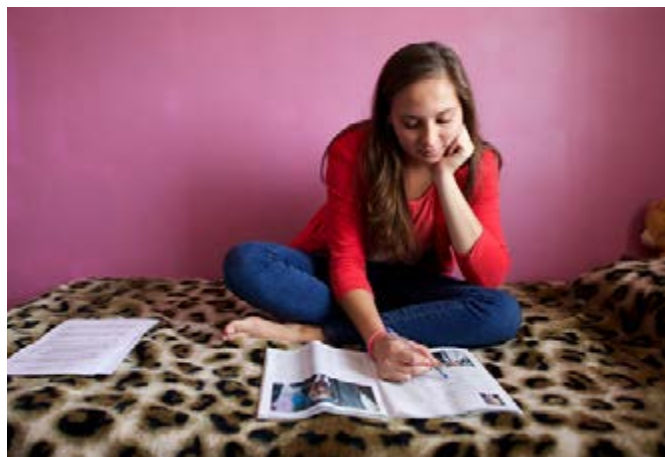
ви можете запропонувати тим, кого відвідуєте, поміркувати і застосувати план сприйняття послань під час найближчої генеральної конференції “під впливом того самого Духа, яким їх було дано [Божим] служителям”.

Небесний Батько промовляв до мене через виступ з генеральної конференції

Анне Лалеска Альвес де Соуса

Я сумнівалася стосовно того, що мені вивчати в університеті. Більшість людей давали погані відгуки про той курс, який я хотіла взяти, тож я молилася Господу, аби дізнатися, чи схвалює Він моє рішення.

Відповідь надійшла наступного ж дня, коли я читала виступ з генеральної конференції в *Ліягоні*. Я відчувала, ніби Небесний Батько казав мені, що не може робити вибір замість мене—це було тим рішенням, яке я мала прийняти самостійно. Я знала, що незалежно від вибору, який я зроблю, мені доведеться наполегливо працювати, аби досягнути успіху.

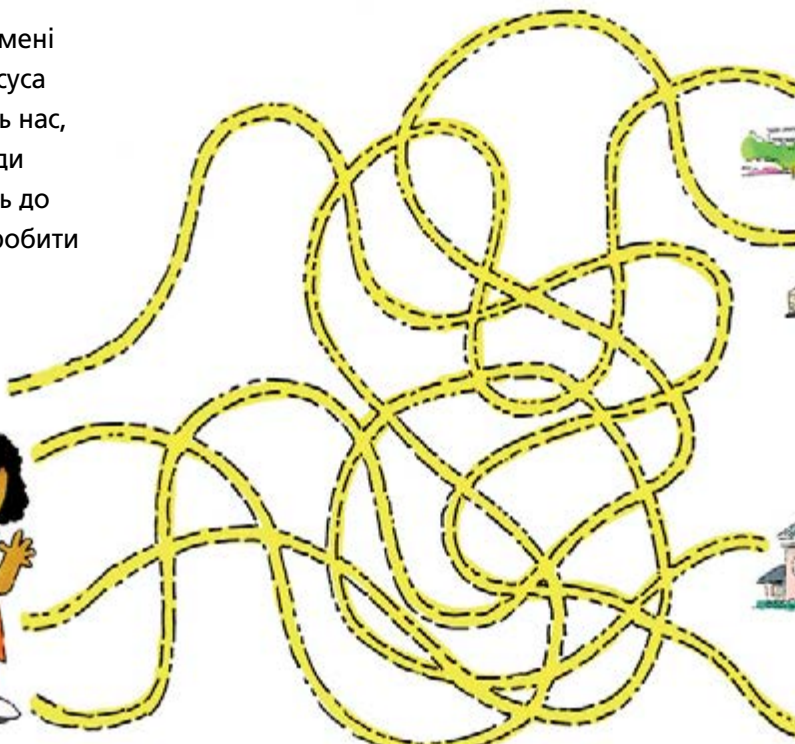
НА ФОТОІЛІСТРАЦІЇ ПОЗУЄ МОДЕЛЬ

Я знала, що на мою молитву я отримала відповідь. Підтвердження від Святого Духа допомогло прийняти рішення. Я навчилася докладати найкращих зусиль і знати, що Небесний Батько допомагатиме мені.

Автор живе в Сергіне, Бразилія.

Ідіть за пророком

Пророки і апостоли промовляють від імені Небесного Батька та Ісуса Христа. Вони навчають нас, як іти за Ісусом. Пройди стежинками, які ведуть до того, що нас просять робити пророки і апостоли.

ІЛЮСТРАЦІЯ ВЕЛА ЧЕДВІКА БЕГЛІ

З молитвою вивчіть цей матеріал і спробуйте зрозуміти, чим поділитися. Як розуміння документа “Сім’я: Проголошення світові” збільшує вашу віру в Бога і благословляє тих, про кого ви дбаєте як візитна вчителька? Більш докладна інформація міститься на сайті reliefsociety.lds.org.

Дочки нашого Вічного Батька

Писання навчають нас, що ми Рід Божий (див. Дії 17:29). Бог звертався до Емми Сміт, дружини пророка Джозефа Сміта, “дочко Моя” (УЗ 25:1). Проголошення про сім’ю навчає нас, що кожна з нас є “улюбленою духовною ... дочкою небесних батьків”¹.

“У [Доземному] царстві ми дізналися про свою вічну жіночну неповторність”,—сказала Керол М. Стівенс, перший радник у генеральному президентстві Товариства допомоги.—

Наша смертна подорож на землю не змінила цих істин”².

“Ваш Батько Небесний знає ваше ім’я і знає ваші обставини,—сказав старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів.— Він чує ваші молитви. Він знає ваші надії і мрії, включаючи ваші страхи і розчарування”³.

“Кожна з нас належить до сім’ї Бога і є потрібною в ній,—сказала

сестра Стівенс.—Всі земні сім’ї виглядають по-різному. І в той час як ми докладаємо всі зусилля, щоб створити міцні традиційні сім’ї, членство в сім’ї Бога не залежить від будь-якого стану—нашого сімейного стану, наявності дітей, фінансового, соціального стану чи навіть того, що ми вказуємо про себе в соціальних медіа”⁴.

Додаткові уривки з Писань

Єремія 1:5; Римлянам 8:16;
Учення і Завіти 76:23–24

ПОСИЛАННЯ:

1. “Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, третя сторінка обкладинки.
2. Керол М. Стівенс, “Сім’ю створив Господь”, *Ліягона*, трав. 2015, с. 11.
3. Джеффри Р. Холланд, “Молодим жінкам”, *Ліягона*, лист. 2005, с. 28.
4. Див. Керол М. Стівенс, “Сім’ю створив Господь”, с. 11.
5. Див. Gospel Topics, “First Vision Accounts,” topics.lds.org.

Віра, сім’я,
допомога

З нашої історії

У своїй розповіді про Перше видіння⁵ пророк Джозеф Сміт підтверджує багато істин—у тому числі ту, що наш Небесний Батько знає наше ім’я.

Молодий Джозеф не знав, до якої ж церкви приєднатися, і знайшов скерування в книзі Якова 1:5. Джозеф вирішив, що запитає Бога.

Одного весняного ранку в 1820 році він пішов до гаю помолитися, але відразу ж відчув на собі тиск якоїсь темної сили. Він описав це так:

“Саме в цю мить великої тривоги я побачив прямо над головою стовп світла, яскравішого за сонце, і спускаючись повільно з неба, це світло впало на мене.

Не встигло це небесне світло з’явитися, як я відчув, що позбувся ворога, який скував був мене. Коли світло було на мені, я побачив двох Осіб, що стояли переді мною у повітрі, блиск і славу Яких неможливо описати. Один з Них звернувся до мене, називаючи моє ім’я, і сказав, указуючи на іншого: *Це Мій Улюблений Син, слухай Його!*” (Джозеф Сміт—Історія 1:16–17).

Поміркуйте над цим

Як знання про те, що ви—дочка Бога, впливає на ваші щоденні рішення?

ЧИ МАЮТЬ СЕНС НАСТАНОВИ?

Рут Сільвер

Велосипедна подорож переконала мене в необхідності постійно звертатися до Господньої дорожньої карти життя.

Кілька років тому я вирушила у велосипедну подорож у Франції разом зі своєю сестрою, невісткою та її дочкою. Кожного ранку нам давали три сторінки детальних інструкцій і, за умови їхнього точного дотримання, вони скеровували нас до місця призначення того дня. Поки ми їхали виноградниками, інструкції могли містити такі настанови: “їхати 50 метрів на північ, а потім повернути ліворуч і їхати 100 метрів”. Частіше в інструкціях вказувалися знаки й назви вулиць.

Одного ранку ми їхали дуже гарною дорогою, але невдовзі зрозуміли, що наші інструкції більше не відповідають тій місцевості. Швидко усвідомивши, що заблукали, ми вирішили повернутися до останнього місця, де ми точно знали, що були на правильному маршруті, щоб побачити, чи зможемо ми з'ясувати, куди їхати.

Звичайно ж, як тільки ми до нього дісталися, то побачили невеликий дорожній знак, зазначений в інструкціях, якого ми не помітили. Невдовзі ми знову вирушили в

дорогу, узгоджуючи своє просування з інструкціями, які знову стали абсолютно зрозумілими.

Цей випадок став метафоричною відповіддю на моє запитання, яке вже давно не давало мені спокою: Чому людина, яка мала свідчення про євангелію, може відійти від неї? Мені стало ясно, що коли ми робимо неправильний поворот (грішимо), або не дотримуємося Божих заповідей, настанови (слово Бога) втрачають сенс. Карта, так би мовити, більше не відповідає місцевості, у якій ми знаходимося. Якщо ми не відхилилися надто далеко, то можемо зрозуміти, що помилилися і необхідно повернутися (покаятися) або оновити зобов'язання жити так, як заповідав Бог, як тоді, коли ми знали, що йдемо правильним шляхом.

Надто часто, коли настанови більше не відповідають нашому місцезнаходженню, ми ставимо під сумнів такі настанови. Замість того, щоб повернутися назад, ми звинувачуємо інструкції, а потім зовсім перестаємо їх дотримуватися. Нарешті, втративши бачення свого

пункту призначення, ми губимося, блукаючи шляхами, які можуть здаватися певний час дуже привабливими, але не приведуть нас туди, куди нам треба прийти.

Кожного дня ми маємо можливість вивчати Писання. І кожні шість місяців нас навчають на генеральній конференції Церкви. Чи це не ті миті, коли ми можемо зазирнути в нашу дорожню карту і переконатися, чи ми там, де нам потрібно бути? Одного разу, коли я слухала конференцію, то відчула: незважаючи на свою недосконалість, ми можемо знати, що перебуваємо на правильній дорозі, якщо ці настанови є для нас повністю зрозумілими.

Так само як просування у правильному напрямку допоможе нам дістатися до пунктів призначення у цьому житті, вивчення Писань і виконання порад сучасних пророків дозволяє нам зв'язати курс і робити поправку, якщо є необхідність, аби зрештою ми дісталися нашого целевісного дому. ■

Автор, яка жила у штаті Колорадо, США, померла минулого року.

ДЯКУЮ ЗА ВАШЕ СЛУЖІННЯ

Ім'я не вказується

Ви є втіленням тих жінок, які з часів Наву служили одна одній за допомогою сповненого любові, надихаючого візитного вчителювання.

Я не знаю вашого імені, вашого віку чи будь-якої інформації про вас. Усе, що я знаю,—це те, що ви візитна вчителька Джоанн, і я від щирого серця дякую за ваше сумлінне служіння.

Я знаю, що відвідувати менш активну сестру, таку як Джоанн (ім'я змінено), мою невістку,—нелегко, особливо коли вона не дуже-то радіє зустрічі. Я сумніваюся, що вона взагалі спочатку хотіла, щоб ви приходили. Але Джоанн сказала мені, що ви є її справжньою подругою в Товаристві допомоги, заходили, щоб дізнатися, як у неї справи, і приймали її такою, як вона є.

За 19 років з того часу, як Джоанн вийшла заміж за мого сина, це вперше, коли вона сказала про те, що у неї є візитна вчителька. Нещодавно вона мені розповіла, як регулярно ви її відвідуєте і якою вдумливою та доброю ви є. Вона сказала, що ви їй кілька разів допомагали, коли вона хворіла, і навіть запропонували привезти мою онуку до Товариства молодих жінок.

Упродовж останніх 10 років вона, мій син і їхня сім'я живуть

за сотні миль від нас. Я молилася, щоб інші люди любили і піклувалися про них так, як я, і я зі сльозами благала Небесного Батька, щоб інші люди допомагали їм так, як це зробила б я, якби жила поруч. Зі слів Джоанн, ви є відповіддю на мої молитви.

Хоча Джоанн і мій син не дотримуються Слова мудрості й не ходять до церкви, все ж вони хороші люди і люблять своїх дітей. Якимось чином ваші очі не були затьмарені димом від цигарок, які палить Джоанн. Ви не оцінювали її відповідно до того, чи ходить вона до церкви. Ви познайомилися з нею і зрозуміли, що вона—любляча мати, яка

хоче, аби її дочка відвідувала церкву й здобула свідчення. А коли Джоанн робили операцію, ви принесли обід, замість того, щоб гадати, чи не сама вона є причиною її проблем зі здоров'ям.

Яка я вдячна за ваш приклад моїй онуці. Вона може звертатися до вас, як до людини, яка дбає про кожного і докладає всіх зусиль, аби виявити люблячу турботу. Вона розповіла мені, що одного разу, коли у вас не було машини, ви пройшли більше милі до її будинку зі своїми дітьми, аби принести печиво.

“Я думала про тебе і про твою маму й хотіла зробити вам щось приємне—от і все”,—сказали ви їй.

Мені важко навіть висловити, як глибоко я вдячна за ваше віддане служіння у якості візитної вчительки. Ви є втіленням тих жінок, які з часів Наву служили одна одній за допомогою сповненого любові, надихаючого візитного вчителювання. Ви продемонстрували те служіння і любов шляхом відданого відвідування моєї менш активної невістки.

Дякую. ■

Старійшина
Л. Том Перрі
(1922–2015)

З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

СВЯЩЕНСТВО: НАДІЙНИЙ ЯКІР

Стаття була підготовлена старійшиною Л. Томом Перрі 28 травня 2015 року, за два дні до його смерті, щоб поділитися її посланням з молодими носіями священства.

Найбільшою силою в моєму житті було священство Бога. Я впевнений, що воно також буде надійним якорем для вас, молоді чоловіки. Але щоб воно мало силу у вашому житті, вам необхідно розуміти і застосовувати його.

Перше знайомство зі священством

Я зростав у дуже сприятливій атмосфері в Логані, штат Юта. В дитинстві мені не треба було хвилюватися про їжу, дім чи освіту. Але, можливо, через те, що життя було таким легким, мені потрібно було щось, за що я міг триматися, що було б для мене якорем.

Таким якорем для мене було священство Боже. Ситуація, в якій я зростав, була незвичною. Мого батька покликали єпископом, коли мені був рік, і він був моїм єпископом упродовж 19 років. Його батьківське й духовне скерування надзвичайно мені допомагали.

Думаю, що саме тому я з нетерпінням очікував на отримання Ааронового священства на свій 12-й день

народження. Пам'ятаю, як у той особливий день я відчув руки батька на своїй голові, коли він мене висвячував. Після того я отримував наступні чини в Аароновому священстві, а також покликання, які мені дуже подобалися.

Розносити причастя було для мене чимось особливим. Я міг бачити, як люди беруть на себе зобов'язання слухатися Господа і дотримуватися Його заповідей, коли вони приймали символи Його тіла і крові.

Поглиблення розуміння священства

Час минав. Я закінчив школу, а потім після року навчання в коледжі мене покликали на місію. Я насолоджувався кожною миттю служіння і любив своїх напарників. Один з них надзвичайно зміцнював мене. Я багато чого від нього навчився в процесі виконання нами своїх обов'язків.

Оскільки країна знаходилася в стані війни, то після повернення з місії я відразу ж приєднався до Корпусу морської піхоти Сполучених Штатів. Після закінчення війни я повернувся до коледжу, одружився і започаткував свою сім'ю. Завдяки своїй роботі я жив у багатьох місцях Сполучених Штатів, де

багато навчався, служачи в багатьох покликаннях священства. Зрештою я оселився в Бостоні, шт. Массачусетс, де служив президентом колу. Саме звідти мене покликали помічником Дванадцятьох, а потім, через 17 місяців,—до Кворуму Дванадцятьох Апостолів.

Уроки, засвоєні у якості апостола

Чого я навчився, будучи членом Кворуму дванадцятьох?

Я навчився, що священство—це дороговказ, якір і захист.

Священство існувало завжди. Ще до того як Адам прийшов на землю, він мав священство. Коли нащадки Адама розсіялися, маючи священство, стало необхідно

зорганізувати служіння священства. Господь це зробив, покликавши Авраама головувати над своєю сім'єю носіїв священства. Ця організація продовжувала діяти під керуванням Ісака та Якова, який пізніше отримав ім'я Ізраїль.

Минули століття, і діти Ізраїля опинилися в полоні. Господь послав Мойсея визволити їх, але коли він це зробив, виявилось, що вони не були готові, як народ, для отримання Мелхиседекового священства. Тож вони мали лише Ааронове священство до часу приходу Спасителя.

Цікавим, на мою думку, є те, що Спаситель зробив у першу чергу, коли почав священнослужити. Він організував Мелхиседекове священство. Він покликав дванадцятьох апостолів і навчав їх законам та

порядку священства. Він покликав Петра бути старшим апостолом, встановивши лінію повноважень у Своїй Церкві. І тоді, і зараз саме Ісус обирає Свого головного апостола головувати над Церквою, і саме Спаситель скерує його в обов'язках священства.

Тож священство веде свій родовід безпосередньо від нашого Господа і Спасителя через головного апостола до інших апостолів і далі до інших носіїв священства у Церкві. Ключі повноважень дані апостолам, і поки ці ключі є на землі, нас буде скерувати Сам Господь. Це божественне скерування захищає нас і дає запевнення, що Церква ніколи не відхилиться від істини. Церква стоятиме непохитно, бо її скерує не якась земна істота. Її скерує Господь.

Вивчайте доктрини священства

Найбільша порада, яку я маю для вас, молоді чоловіки,—це вивчати доктрину священства, розуміти силу, яку ви маєте, застосовуючи священство, і навчатися тому, як воно може благословляти ваше життя і життя інших людей.

Я обіцяю, якщо ви засвоїте доктрину священства і виконуватимете свої обов'язки священства, тоді священство стане надійним якорем, який утримуватиме вас у духовній безпеці і принесе велику радість. Будьте справжнім кворумом священства. Допомогайте своїм друзям і приводьте їх до кворуму. Створюйте братерство у своєму кворумі, яке буде постійною основою вашого життя. ■

Старійшина Рональд А. Разбанд

ТАЛАНОВИТИЙ
ПРОВІДНИК,
ВІДДАНИЙ БАТЬКО

Старійшина М. Рассел Баллард

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Рон Разбанд ніколи не сумнівався, що служитиме на місії повного дня. Єдине питання, яке мав 19-річний юнак, відкриваючи своє місіонерське покликання, було таким: *де* він служитиме?

“Мій батько служив на місії в Німеччині. Мій старший брат служив на місії в Німеччині. Мій майбутній зять служив на місії в Німеччині,—пригадує він.— Я думав, що також служитиму в Німеччині.

Але у Господа були інші плани. Натомість Рона покликали у місію Східних Штатів, офіс якої знаходився в Нью-Йорку, США. Розчарований він пішов зі своїм покликанням у спальню, став на коліна біля ліжка, помолився і навмання відкрив Писання та почав читати:

“Слухайте і знайте, у Мене є багато людей у цьому місці, у краях навколишніх; і широкі двері буде відкрито у краях навколишніх на цій *східній землі*.

Отже Я, Господь, дозволив вам прийти в це місце; бо це було доцільним Мені для спасіння душ” (УЗ 100:3–4; курсив додано).

Негайно Святий Дух підтвердив Рону, що це покликання до місії Східних Штатів не було помилковим.

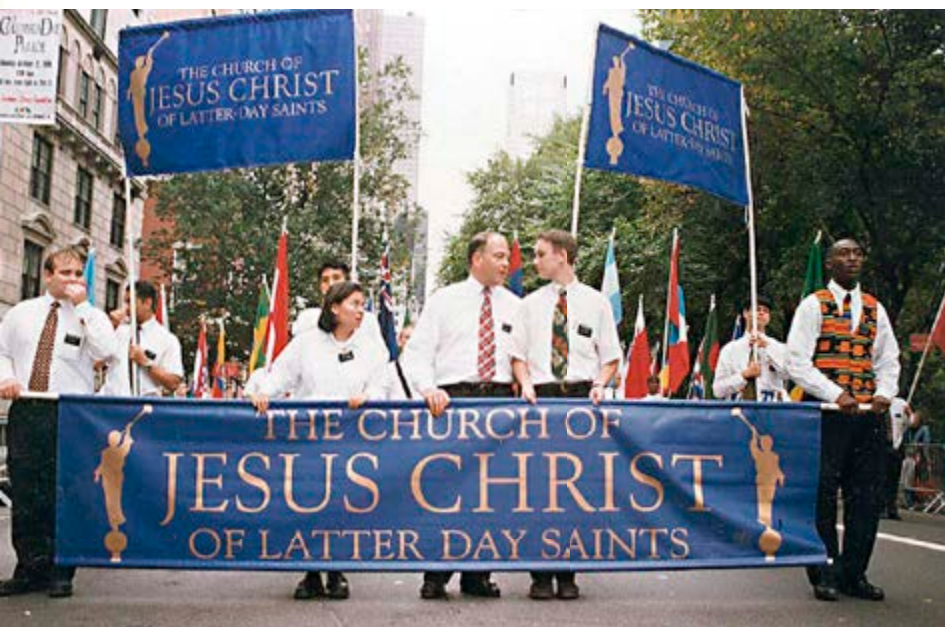
“Я більше не відчував розчарування, бо отримав перше з багатьох вражень, які прийшли через Писання, що це було тим місцем, де Господь хотів мене

бачити,—пригадує він.— То була вирішальна духовна подія в моєму житті”.

Його місія до Східних Штатів була першим з багатьох церковних покликань, завдяки якому він вирушав у місця, де не сподівався побувати. І з кожним покликанням—у якості вчителя, єпископа, члена вищої ради, президента місії, сімдесятника, старшого президента кворуму сімдесятників і апостола Господа Ісуса Христа—старійшина Рональд А. Разбанд приймав Господню волю і продовжував покладатися на Його Духа у своєму служінні Божим дітям.

Вгорі справа: старійшина Рональд А. Разбанд під час служіння президентом місії в Нью-Йорку в 1988 році. Крайня справа: старійшина Разбанд зі своєю сестрою Ненсі Шиндлер, матір'ю і братами Расселом і Нілом. Справа: зі своїми батьками в семирічному віці.

Народжений від порядних батьків

У своєму першому виступі в якості Апостола Ісуса Христа старійшина Разбанд висловив сердечну вдячність своїм предкам. “Я був народжений від порядних батьків у євангелії,—сказав він,—а вони також мали шість поколінь порядних батьків”¹.

Його мати—Верда Андерсон Разбанд—була сповненим любові лідером, яка прищепила юному Рону любов до Писань. Його батько—Рулон Хокінс Разбанд—був відданим носієм священства і прикладом такої чесноти, як старанна праця.

Рональд А. (Андерсон) Разбанд народився 6 лютого 1951 року в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, США, і був єдиною дитиною шлюбного союзу своїх батьків. Обоє вони були до того одружені й розлучилися, тож Рон зростав в атмосфері посиленої опіки двох старших братів і старшої сестри.

“Він являв собою поєднання наших батьків, тож усі ми його любили,—розповідає його сестра Ненсі Шиндлер.— Рон ніколи не допускав, щоб мама і тато стояли чи сиділи

поруч, не розмістившись між ними”.

Рон був загалом хорошим хлопчиком, але визнає, що іноді бешкетував.

“Не один раз вчительки [Початкового товариства] підходили до моєї мами, президента Початкового товариства колу, і казали: “Той Ронні Разбанд—нелегка дитина,—розповідав він.— Але вони ні-

коли не махали на мене рукою. Вони виявляли мені велику любов і завжди запрошували повертатися в клас”².

Дитинство Рона було зосереджене навколо Церкви—збори приходу, вечірки приходу, обіди приходу і спортивні команди приходу. Коли він не був зайнятий чимось у домі зборів Першого приходу Коттонвуд, то десь підробляв, відвідував скаутські заходи і проводив час з друзями. Вдома сім'я присвячувала час вивченню Писань, іграм та виконанню хатньої роботи.

“Батько навчав мене працювати власним прикладом,—розповідає він.— Мама навчала мене працювати, доручаючи роботу”.

Батько Рона розвозив вантажкою хліб, тож кожного дня він вставав о 4 ранку, а повертався пізно ввечері. Мама залишалася вдома і виховувала дітей, поповнюючи сімейний бюджет виготовленням порцелянових ляльок у мереживних сукнях.

Вроджене вміння Рона—керувати, делегувати завдання і доводити справу до кінця. Ця якість добре

слугувала йому у професійній та церковній діяльності, а проявилася дуже рано.

“Рону доручали косити газон,—згадує його сестра.— Але Рон, подібно до Тома Сойера з книги Марка Твена, мав здібність переконувати своїх друзів допомагати йому.

Іноді я виглядала у вікно й бачила, що його найкращий друг косить замість нього,—розповідає Ненсі.— Наступного тижня косив інший його друг. А Рон просто сидів на ганку і сміявся та жартував з ними, поки вони виконували його роботу”.

Батькам Рона було нелегко у фінансовому плані, але сім'я мала евангелію. “У нас ніколи не було багато грошей,—згадує Рон,—але це ніколи не робило мене нещасним”.

Надійні друзі та провідники

У дитинстві та юності благословенням для Рона були друзі та надійні церковні провідники, носії священства, у тому числі й чоловік, який був президентом колу впродовж 14 років—Джеймс Е. Фауст (1920–2007), який згодом служив у Кворумі Дванадцятьох Апостолів та в Першому Президентстві. Сім'я Рона мала близькі стосунки з президентом Фаустом та його сім'єю. “Він завжди називав мене одним зі своїх коттонвудських хлопців, бо він допомагав мене виховувати,—розповідає старійшина Разбанд”.

У Рона не було часу займатися спортом у школі в старших класах, бо він завжди

працював, однак у нього був час для вірних дружніх стосунків, які тривають все життя.

“Я завжди захоплювався Роном за те, яким він є, хоча він не був досконалим”,—розповідає друг дитинства Крейг Мак-Клірі.— З посмішкою він додає: “Я казав йому, що якщо він дістанеться небес, то і я туди дістануся, тому що в дитинстві ми робили все однаково”.

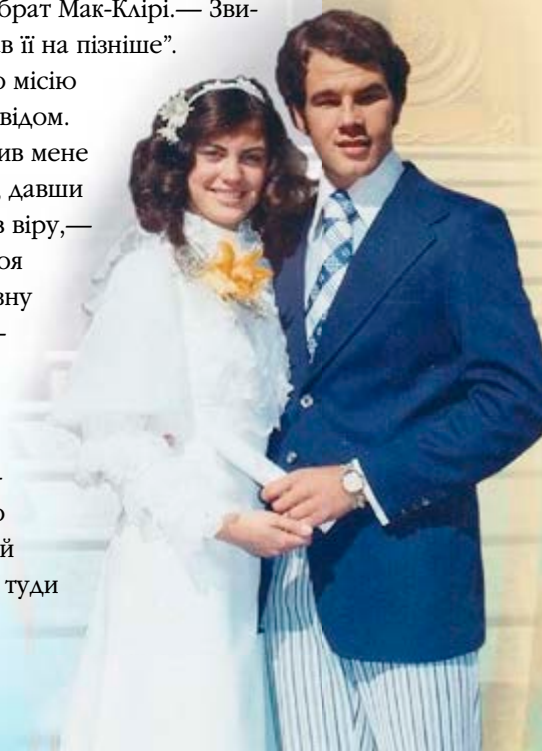
Рон вирушив на місію на початку 1970 року, але Крейг думав про те, щоб відкласти місіонерське служіння до того часу, як закінчиться сезон полювання тієї осені. Саме тоді Рон зателефонував йому з місії.

“Не знаю, як він отримав дозвіл на дзвінок, але він докоряв мені за те, що я не радів можливості відразу ж вирушити на місію,—розповідає брат Мак-Клірі.— Звичайно ж, я не відклав її на пізніше”.

Рон називає свою місію “фантастичним” досвідом. “Господь благословив мене дивовижним чином, давши досвід, який зміцнив віру,—розповідає він.— Моя місія зіграла величезну роль у моєму духовному житті”.

Частина своєї місії Рон провів на Бермудських островах. Президент його місії—Гарольд Нефій Уїлкінсон—посилав туди

З самого початку свого подружнього життя старійшина і сестра Разбанд ставили Господа на перше місце. Після укладання шлюбу 4 вересня 1973 року (внизу) вони були благословенні чотирма дочками і одним сином (вгорі). На протилежній сторінці: Джон Хантсман старший, колишній бізнес-партнер і наставник, називає старійшину Разбанд “талановитим і надзвичайно відданим провідником”.

тільки найслухняніших місіонерів, бо міг відвідувати їх лише іноді.

“За нами ніколи ніхто не наглядав, але президентові не треба було за нас хвилюватися,—згадує Рон.— Ми виконували свою роботу”.

“Дівчина мрії” в Дельта Фі

Після завершення місії в 1972 році Рон знайшов роботу, вступив до Університету Юти тієї ж осені й приєднався до Дельта Фі Каппа—братства колишніх місіонерів. Під час неформальних заходів братства він не міг не помітити привабливу дівчину на ім'я Мелані Твітчелл. Мелані належала до категорії “дівчина мрії” і разом з кількома іншими обраними дівчатами, які удостоїлися такого ж титулу, допомагала братству у здійсненні проектів служіння.

Як і Рон, Мелані походить із сім'ї активних святих останніх днів. Її батько, професійний військовий офіцер, і її мама ніколи не допускали, щоб часті переїзди були виправданням для того, щоб не йти до церкви.

Мелані була вражена добротою Рона, його ввічливістю і знанням євангелії. “Я сказала собі: “Він такий дивовижний чоловік, що немає значення, якщо я навіть ніколи не піду з ним на побачення. Я просто хотіла бути йому найкращим другом”.

Їхні стосунки розвивалися, Дух підтвердив її перше враження про Рона і про його відданість Господу. Невдовзі їхня дружба переросла в те, що Мелані називає “сюжетом для книги, казковим романом”.

За словами старійшини Разбанда, вона йому ідеально підходила. “Мелані абсолютно так само, як і я, була відданою євангелії та її спадку. Ми стали найкращими друзями, і вже після того я попросив її вийти за мене заміж”.

Вони одружилися у Солт-Лейкському храмі 4 вересня 1973 року. З того часу, за його словами, його “безкорислива вічна супутниця ... сприяла тому, щоб він перетворився, подібно до глини в руках гончара, на досконалішого послідовника Ісуса Христа. “Її любов і підтримка, а також любов і підтримка наших 5 дітей та їхніх подружжів і 24 онуків підтримують мене”³.

“Ідьмо”

Під час служіння президентом кворуму старійшин свого студентського приходу для одружених Рон познайомився з Джоном Хантсманом старшим, порадиником приходу з вищої ради. На Джона відразу ж справило враження те, як Рон керує кворумом.

“У нього надзвичайний дар керівника і організатора, —пригадує старійшина Хантсман, який служив територіальним сімдесятником з 1996 по 2001 рік.— Я подумав, що це незвична річ для молодого чоловіка, який ще був студентом, керувати кворумом у такий спосіб”.

Упродовж кількох місяців Джон спостерігав за тим, як Рон втілював ідеї на практиці, виконуючи свої обов'язки у священстві. Коли в компанії Джона—яка пізніше перетворилася на Хімічну корпорацію Хантсмана—відкрилася провідна посада з маркетингу, він вирішив, що Рон має необхідні навички і запропонував йому цю роботу. Роботу треба було почати наступного тижня в Огайо, США.

“Я сказав Мелані: “Я не кину навчання і не буду переїжджати,—пригадує Рон.— Я працював усе своє життя, аби закінчити університет, і я майже досягнув своєї мети”.

Мелані нагадала Ронові, що пошук хорошої роботи був причиною отримання освіти.

“Що тебе непокоїть?—запитала вона.— Я вмію складати речі й переїжджати. Я робила це все своє життя. І ти зможеш дзвонити своїй мамі кожного вечора. Ідьмо”.

Впевненість Джона у здібностях Рона себе виправдала. Під керівництвом Джона Рон швидко просувався в своїй кар'єрі в новій компанії і став її президентом та головним операційним директором у 1986 році. Він багато подорожував у справах компанії—як по країні, так і за кордоном. Яким би напруженим не був графік роботи, Рон намагався бути вдома на вихідні. А коли він подорожував, то час від часу брав із собою членів сім'ї.

“Коли він був вдома, то дійсно намагався зробити все, аби діти відчували, що вони особливі і їх люблять”,—розповідає Мелані. Він приходив на їхні заходи і спортивні змагання, коли тільки міг. Дженесса Мак-Ферсон, одна з чотирьох дочок подружжя, розповідає, що часто церковні обов'язки не дозволяли батьку сидіти поруч із сім'єю на церковних зборах.

“Ми сперечалися, хто сидітиме поруч з ним у церкві, бо йому дуже рідко випадало сидіти поруч з нами,—розповідає вона.— Я пам’ятаю, як поклала свою руку в його долоню і думала про себе: “Якби я лише навчилася бути такою, як він, то була б на вірному шляху і була б більше схожа на Спасителя”. Він завжди був моїм героєм”.

Син, Крістіан, який народився у цього подружжя, плакає чудові спогади про час, проведений з батьком наодинці. Друзі з’являлися і зникали через часті переїзди сім’ї, але, як він каже: “Мій батько завжди був моїм найкращим другом”—хоча з ним завжди треба було змагатися.

Чи то під час гри в баскетбол з Крістіаном, чи граючи в настільні ігри з дочками, чи займаючись рибною ловлею з сім’єю та друзями, Рон любив вигравати.

“В дитинстві він ніколи й нікому *не дозволяв* перемагати себе,—розповідає Крістіан.— Ми мали це заслжити, але завдяки цьому ми зростали. І зараз він продовжує цю традицію зі своїми улюбленими онуками”.

Упродовж років сім’я Рона не могла не помічати, як служіння у якості провідника Церкви звеличило його здатність виявляти любов і співчуття, висловлювати враження, отримані через Духа, і надихати інших виявляти себе якнайкраще. Після народження Пекстона, онука Рона і Мелані, сім’я великою мірою покладалася на духовну силу і підтримку Рона.

Пекстон, який народився з рідким генетичним захворюванням, мав безліч проблем зі здоров’ям, які стали фізичним, емоційним та духовним випробуванням для сім’ї. Старійшина Разбанд назвав події, які сталися після народження Пекстона, “важким випробуванням у засвоєнні особливих уроків, що простягаються у вічність”⁴.

Під час коротких трьох років перебування Пекстона на землі—коли виникло багато запитань, а відповідей було мало—старійшина Разбанд був духовним велетом, який скеровував свою сім’ю, прикликаючи на допомогу силу Спокути Ісуса Христа.

Після оголошення про його нове покликання дехто з сім’ї та друзів не були здивовані. “Ті з нас, хто знає його найкраще,—розповідає Крістіан,—підняли руку найвище, коли його підтримували у якості апостола”.

“Я буду служити”

У 1996 році, у віці 45 років, Рон мав успішну кар’єру, коли отримав покликання служити президентом Нью-Йоркської Північної місії у Нью-Йорку. Як і апостоли давнини він “покину[в свої] ситі” (Матвій 4:20).

Вгорі зліва: старійшина і сестра Разбанд з членами Церкви в Нью-Делі, Індія, в листопаді 2015 року. Вгорі: старійшина і сестра Разбанд під час його служіння в якості президента місії в Нью-Йорку в 1996–1999 роках; зі своїм онуком Пекстоном, який допоміг сім’ї засвоїти “особливі уроки, що простягаються у вічність”; на церемонії закладення наріжного каменя Храму в Сакраменто, штат Каліфорнія.

“Я прийняв покликання через мілісекунду”, — розповідає старійшина Разбанд. Він сказав Господу: “Якщо Ти хочеш, щоб я служив, я буду служити”.

Рон поїхав із великим уроком, засвоєним під час своєї професійної діяльності: “Люди важливіші за будь-що інше”⁵. Маючи це знання та відшліфовані навички провідника, він був готовий повністю присвятити себе служінню в Господньому царстві.

Для Рона і Мелані місіонерська робота в Нью-Йоркській місії була не лише складною, але і надихаючою. Рон легко делегував відповідальність місіонерам—таким чином зміцнюючи їхню відданість, навчаючи, укріплюючи та надихаючи їх.

У 2000 році, після коротких восьми місяців, що промайнули по завершенню Рonom і Мелані їхньої місії, Рона покликали сімдесятником, де його підготовка, досвід і численні таланти благословили Церкву. Як сімдесятник він служив радником у президентстві Центрально-Європейської території, допомагаючи наглядати за роботою в 39 країнах. Хоча він і залишив університет понад 40 років тому, старійшина Разбанд залишається старанним студентом, з радістю приймаючи постійні настанови від старших Братів, коли здійснював нагляд за Західною Північно-Американською, Північно-Західною та трьома територіями в Юті; служив виконавчим директором Храмового відділу та служив у президентстві сімдесятників, де він тісно співпрацював з Дванадцятьма.

Нещодавно старійшина Разбанд зазначив: “Яка велика честь і привілей для мене бути найменшим з Дванадцятьох і навчатися від них у кожен спосіб та при кожній нагоді”⁶.

“Те, що знали вони, знаю я”

Стіни кабінету старійшини Разбанда прикрашають дві картини. На одній зображено мормонських місіонерів, які навчають сім'ю в Данії в 1850-х роках. На другій зображено Дена Джоунса, одного з перших місіонерів, який навчає на Британських островах, стоячи на колодязі. Картини (вгорі справа) нагадують старійшині Разбанду про його предків.

“Ці перші піонери віддали все, що мали, заради евангелії Ісуса Христа, і залишили для наслідування спадок своїм нащадкам”, — свідчив він⁷. Те, що штовхало вперед предків старійшини Разбанда, незважаючи на випробування та переслідування, є тим самим, що найбільше робить його гідним цього нового покликання: знання і непохитне свідчення про Господа і Його роботу.

“Мені треба так багато навчатися у своєму новому покликанні,—каже він.— Я зі смиренням думаю про це. Але є один аспект мого покликання, який я можу виконувати. Я можу бути свідком “імені Христа в усьому світі” (УЗ 107:23). Він живе!”⁸

Як праправнук піонерів він додає: “Те, що відчували вони, відчуваю я”. “Те, що знали вони, знаю я”⁹.

І те, про що вони мріяли для своїх нащадків, було втілено в житті, вченнях і служінні старійшини Рональда А. Разбанда, який наслідує їхній приклад і шанує їхній спадок, ідучи як один з особливих свідків Господа. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Рональд А. Разбанд, “О, як досягнути Ісусові милості”, *Ліягона*, лист. 2015, с. 89.
2. Рональд А. Разбанд, “Друг друзів: золоті самородки”, *Друг*, жовт. 2002, с. 8.
3. Рональд А. Разбанд, “О, як досягнути Ісусові милості!”, с. 89.
4. Рональд А. Разбанд, “Особливі уроки”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 80.
5. Рональд А. Разбанд, прес-конференція, 3 жовтня 2015 р.
6. Рональд А. Разбанд, духовний вечір Відділу священства і сім'ї, 1 грудня 2015 року.
7. Рональд А. Разбанд, “О, як досягнути Ісусові милості!”, с. 89.
8. Рональд А. Разбанд, свідчення.
9. Рональд А. Разбанд, виступ під час Дня піонерів, Скинія Солт-Лейк-Сіті, 24 липня 2007 р.

Оскільки я був неактивним багато років тому, одна член Церкви, яка знала мене, не могла повірити, що мене покликали єпископом.

Патрик Дж. Кронін III

Під час виконавчого комітету священства наші місіонери повного дня розповіли, що зустріли члена Церкви, чиїх записів не було в приході. Я відразу ж згадав прізвище, яке вони назвали, і сказав, що ми з тією сестрою багато років тому були в одному приході.

Один з місіонерів сказав: “Так, єпископе, вона також про це сказала і дуже здивувалася, коли дізналася, що ви—єпископ”.

Я у них запитав: “Що вона сказала?”

Вони сказали, що вона була дуже здивована і сказала: “Він—єпископ?”

Я розсміявся і пояснив, що ця сестра знала мене зовсім іншою людиною 30 років тому.

Коли пізніше я розмірковував про цей випадок, то подумав, наскільки моє життя змінилося за останні більш ніж 30 років, упродовж яких я і моя сім'я ходимо до Церкви. Я знав багатьох членів свого приходу вже 20 років і служив президентом філії та приходу, але ніхто з цих членів Церкви не знав мене 30 років тому. Хоча іноді я розповідав випадки зі свого минулого, аби навчати про покаяння і Спокуту Ісуса Христа, більшість прихожан не знала про той неймовірний шлях, який я пройшов у Церкві.

Разом зі своєю сім'єю я познайомився з Церквою у травні 1979 року і відразу ж зрозумів, що це моє місце.

Ми охрестилися в червні і спочатку всі були активні, але невдовзі я перестав ходити до церкви і повернувся до старих звичок. Я ніколи насправді не сумнівався в істинності євангелії та Відновлення, але я не вважав, що маю всі якості хорошого члена Церкви.

У 1982 році через моє постійне зловживання алкоголем моя дружина, яка завжди трималася віри, подала на розлучення. У той час моя сім'я жила в Оклахомі, США, але я повернувся до Іллінойсу, США, де жив в дитинстві. Я дійшов до точки, коли міг втратити єдине, що дійсно мало для мене значення: мою сім'ю.

Я почав молитися на колінах вранці та ввечері тому Богові, в існуванні Якого я більше не був упевнений, або, якщо Він таки існував, то, на мою думку, давно мене забув. Однак три місяці я з вірою молився. Одного разу рано-вранці, коли я гаряче молився, мене охопило відчуття глибокого полегшення і я пізнав, що Бог живий, що Він мене знає і любить. Я також зрозумів, що більше ніколи не доторкнуся до випивки.

Того ж вечора мені зателефонувала дружина, аби сказати, що вона буде відсилати на мій підпис документи на розлучення. Під час тієї розмови вона раптом сказала: “В тобі щось змінилося. Я не думаю, що ти знову почнеш пити, тож я порву ці документи”. Ми знову почали жити разом, а через два роки вона народила нашого третього сина.

Він —ЄПИСКОП?

Ви можете подумати, що я повернувся до повної активності у Церкві, але я вперта людина. Я на певний час повернувся і навіть отримав покликання вчителя у кворумі старійшин. Але невдовзі я почав відчувати, що не відповідаю своєму покликанню навчати, тож знову став неактивним.

У 1991 році ми перейшли до маленької філії. За кілька місяців до восьмого дня народження нашого молодшого сина моя дружина, президент Початкового товариства, запитала його, ким він хоче бути охрищений. Звичайно ж, він хотів, щоб хрищення виконував його батько. Моя дружина сказала йому, що, мабуть, це малоймовірно. Він не погодився з такою відповіддю і поставив собі за мету повернути до активності батька. Він не відступав від своєї мети, і невдовзі я вже служив провідником скаутів, а пізніше я христив і конфірмавав свого сина.

Вісім місяців після мого повернення до активності були сповнені

подіями. Ми запечаталися сім'єю в Чиказькому храмі, шт.

Іллінойс, і мене знову покликали служити вчителем кворуму старійшин, але цього разу я не відступив. Пізніше мене покликали радником у президентстві філії, а через 5 місяців мене покликали служити президентом приходу. Я пригадую, як приблизно через місяць після покликання, я думав: “Я—президент філії?”

Я казав багатьом святим, які переживали важкі часи упродовж років, що якщо я зміг просуватися в євангелії, то й кожен зможе. Усе залежить від розуміння істинної сили Спасителя і Його Спокути та від того, щоб робити кроки назустріч Йому.

Я буду вічно вдячний своїй дружині та дітям і вірним домашнім учителям, провідникам кворуму, єпископам та іншим вірним святим, які були для мене таким чудовим прикладом. Я мав привілей служити Господу і святим упродовж цих останніх 20 років. Господь благословив мене так щедро, як я ніколи й не мріяв. ■

Автор живе в штаті Іллінойс, США.

ПЕРЕКЛАД ПИСАНЬ: МОВОЮ НАШОГО серця

Цей досвід знайомий тим, хто був залучений до перекладу Писань з англійської мови на інші. Це стається знову і знову:

Молодий вірменин, який тримає Книгу Мормона, нещодавно перекладену його мовою, підходить до члена команди перекладачів: “Дякую,—каже він.—Я читав Книгу Мормона англійською. Я читав Книгу Мормона російською. Я читав Книгу Мормона українською. Але доки я не прочитав її вірменською, я не зрозумів її по-справжньому. Коли я прочитав її вірменською, вона нарешті здобула для мене сенс. Це ніби повернутися додому”.

Повернення додому

Якщо євангелія Ісуса Христа є нашим духовним

домом, то дійсно правильним є те, що в ній ми відчуваємося затишно й природно. Вдома ми відпочиваємо. Ми живимо себе. Ми розмовляємо з тими, кого любимо, мовою, якої нас навчали біля колін матері. Це мова нашого серця, і оскільки євангелія має зворушувати саме серце, то читання Писань мовою нашого серця є дуже важливим.

В Ученні і Завітах саме про це і йдеться. Господь в одкровенні каже, що через ключі священства, які тримає Перше Президентство, “руку Господа буде відкрито в силі на переконання народів ... в євангелії їхнього спасіння.

Бо станеться в той день, що кожна людина почує повноту євангелії на своєму рідному мові, своєю рідною мовою, через тих, кого посвячено в цю владу під проводом Утішителя,

**БЕЗЛІЧ ПРИКЛАДІВ ВИЯВЛЯЄ ГОСПОДНЮ РУКУ
В ПЕРЕКЛАДІ ЙОГО ПИСАНЬ.**

Р. Вел Джонсон

Співробітник редакції
церковних журналів

*Писання
зворушують
серце сильніше,
якщо ми читаємо
їх нашою рідною
мовою—мовою
нашого серця.*

**Повний текст Книги Мормона
видано 89 мовами, а вибрані
уривки 21 мовою.**

пролитого на них для одкровення Ісуса Христа” (УЗ 90:10–11).

Джим Джуел, який працював у команді з перекладу Писань в Головному управлінні Церкви, розповідає історію стосовно того, наскільки близько до дому можуть наблизитися Писання, якщо вони перекладені мовою серця:

“Під час перекладу Книги Мормона мовою сесото, якою розмовляє африканський народ в Лесото, нам потрібно було знайти людину, яка б допомогла оцінити роботу команди перекладачів. Керівник проекту, Ларрі Фолі, знайшов члена Церкви з Лесото, яка навчалася в Університеті штату Юта. В Лесото навчання здійснюється англійською мовою, тож ця жінка та її діти навчалися англійською з першого класу і далі, але вдома вони все ще розмовляли мовою сесото.

“Вона погодилася працювати над перекладом. Та оцінка, яку вона дала надісланим їй розділам, була дійсно корисною. Ми, як завжди, передали їй певні запитання стосовно словникового складу і структури мови й отримали від неї слушні зауваження. Однак ми помітили, що вона виділила жовтим кольором багато віршів, що не стосувалися наших запитань. Коли ми запитали про виділені вірші, вона сказала: “О, це ті вірші, які глибоко зворушили мене і які я ніколи до кінця не розуміла англійською. Я позначила їх, аби поділитися ними Старого Завіту з своїми дітьми”.

Модель перекладу Писань

Переклад Біблії має довгу й цікаву історію, яка починається з перекладу

її частин Старого Завіту з гебрійської на грецьку мову. Пізніше Біблію було перекладено з грецької латинською мовою, а з латинської, єврейської та грецької—безліччю інших мов¹. Внаслідок цього Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів не перекладає Біблію різними мовами, але використовує ті версії, які прийняті християнами, що розмовляють тими мовами².

Отже, переважна кількість перекладів Писань, які Церква здійснює

сьогодні, це—Книга Мормона (перша з усього, що перекладається), Учення і Завіти та Дорогоцінна Перлина. Мова, з яких ці книги перекладаються,—англійська, мова, якою пророк Джозеф Сміт дав їх через одкровення—мова його серця. Процес, який застосовується для перекладу Писань на інші, крім англійської, мови, має бути знайомий студентам, які вивчають історію Церкви. Цей процес подібний

**“БО СТАНЕТЬСЯ В ТОЙ ДЕНЬ, ЩО КОЖНА ЛЮДИНА ПОЧУЄ ПОВНОТУ
СВАНГЕЛІЇ НА СВОЄМУ РІДНОМУ ЯЗИКОВІ, СВОЄЮ РІДНОЮ МОВОЮ,
ЧЕРЕЗ ТИХ, КОГО ПОСВЯЧЕНО В ЦЮ ВЛАДУ” (УЗ 90:11).**

ПРОЦЕС ПЕРЕКЛАДУ ПИСАНЬ

1

Дозвіл на переклад

- Запит на переклад Писань надсилається президентством території, коли кількість членів Церкви, які розмовляють певною мовою, зростає, і коли базові церковні матеріали вже перекладено цією мовою.
- Запит розглядається кількома комітетами у Головному управлінні Церкви, у тому числі членами Кворуму Двадцятьох Апостолів і Першим Президентством.

Фази перекладу

Початкова фаза:

- Вибирається один з наявних перекладів Біблії для використання Церквою.
- Спочатку перекладаються базові матеріали: *Основи євангелії* (містить основоположні вчення, а також назву Церкви, причасні молитви, молитву хрищення і Уложення віри), брошуру *Свідчення пророка Джозефа Сміта* і веб-сторінку на LDS.org.
- Виступи на генеральній конференції також можуть перекладатися цією мовою.

Фаза 1:

- Книга Мормона, Учення і Завіти, Дорогоцінна Перлина (приблизно 10 років роботи).
- Основоположні документи, наприклад: "Сім'я: Проголошення світові", "Живий Христос: Свідчення апостолів", вибрані гімни і *Проповідайте Мою євангелію*.

до того, у який Пророк перекладав Книгу Мормона англійською мовою.

Джозеф Сміт був скромним, здебільшого малоосвіченим сільським хлопцем. Але він мав якості й потенціал, необхідні Господу для роботи, яку потрібно було виконати. Дійсно, Джозеф і його сім'я були підготовлені й приведені в певне місце для виконання саме цієї роботи³.

Джозеф також отримував допомогу—як божественну, так і земну—під час перекладу нефійських літописів. Ангел Мороній відвідував Джозефа кожен рік упродовж чотирьох років, перш ніж дозволив йому взяти літописи. Ми не знаємо всього, чого Мороній навчав Пророка, але його візити безсумнівно підготували Джозефа духовно і розумово до завдання, що чекало на нього попереду⁴.

Господь також задалегідь підготував "тлумачі", як засіб для перекладу забутої мови. Описані як два прозорі камені, з'єднані металевими оправами, ці камені та подібний засіб, який називається каменем провидця, допомогли Пророкові перекладати нефійський літопис англійською. Пророк не описував докладно весь процес; він просто свідчив, що переклав Книгу Мормона "даром і силою Бога"⁵.

Крім божественної допомоги, яка йому надавалася, Джозеф отримував земну допомогу у вигляді писарів, які зробили рукописний примірник, що згодом був набраний, надрукований, оплачений і поширений по всьому світу.

Подібно до того як Джозеф отримував підготовку і допомогу в роботі з перекладу, ті люди, яким було делеговано роботу з перекладу Писань у наш час, підготовлені Господом і отримують допомогу в своїй роботі—як божественну, так і земну.

Робота, здійснена через одкровення

Копіткий процес перекладу наповнений духовною енергією, яку найкраще можна назвати "одкровення, отримане через раду". Двоє або троє людей, яких обрано до команди перекладачів, об'єднуються з іншими для виконання роботи. У них є керівники з Головного управління Церкви, люди, які перевіряють текст на місці, і лексикон, до якого вони можуть звертатися⁶, путівники для перекладу, комп'ютерні програми і підтримка церковних провідників, яка надається на всіх рівнях, включно Перше Президентство. (Див. додану таблицю). Коли Перше Президентство дає остаточне схвалення перекладу, тоді роботу набирають, друкують і поширюють. Підготована в цифровому форматі, вона також розміщується на сайті LDS.org і в застосунку Gospel Library (Євангельська бібліотека).

Ці спільні зусилля є не лише напруженими, але і надихаючими. Вони вимагають повної уваги до якості змісту і якості форматування, в якому готовий продукт буде розповсюджуватися. Переклади перевіряються на багатьох рівнях, особливо на рівні церковної

перевірки, який вимагає Господнього схвалення. Лише коли це схвалення отримано, тоді перекладений матеріал направляється далі. Хоча процес перекладу не здійснюється винятково через одкровення, як це було під час перекладу Джозефом Смітом Книги Мормона, однак він безсумнівно скеровується Господом—Його дарами і Його силою.

Це не означає, що переклад є досконалим, як тільки його завершено. Нерідко з часом і в процесі подальших перевірок людьми, які вивчають Писання, виникає потреба покращити граматику, термінологію або знайти друкарські чи орфографічні помилки. Зміни до пояснень учення вносяться дуже рідко. Коли це відбувається, їх вносять під керівництвом Першого Президентства.

Господь відкриває шлях

Господь також підтримує цю роботу з перекладу й іншими способами. Члени групи перекладачів в Головному управлінні Церкви часто розповідають, що коли виникає певна потреба, Господь її задовольняє.

Одним з багатьох прикладів є такий: потрібно було знайти перекладача для перекладу церковних матеріалів мовою мам (вона походить від мови майя і нею розмовляють у Гватемалі). Серед перших місіонерів, покликаних до Гватемали, був старійшина, чий дідусь володів розмовною мовою мам. Місіонер зростав у місті й розмовляв

лише іспанською. Але кожної ночі дідусь приходив йому уві сні й навчав мови мам. Цей юний старійшина став основним перекладачем на мову мам у Церкві.

Часто робота з перекладу виконується за рахунок великої особистої жертви. В залежності від фінансової ситуації деякі перекладачі виконують цю роботу як служіння, а інші отримують платню, аби вони могли мати час, щоб присвячувати його перекладу.

Чоловік, який став одним з перекладачів на мову урду, був наврнений до Церкви в Пакистані, коли працював там учителем. Результатом його навернення стала втрата роботи. Він втратив дім, який надавала школа, де він викладав, і його діти також більше не могли навчатися в школі. Керівник зі здійснення перекладів у Церкві попросив його служити перекладачем і запропонував скромну компенсацію. Попрацювавши перекладачем кілька місяців, той чоловік поговорив з цим керівником і сором'язливо запитав, чи не купить той йому нову кулькову ручку. У тій, якою він користувався, закінчилося чорнило. Лише тоді керівник дізнався про помилку офісних працівників, внаслідок якої той чоловік отримував набагато меншу платню від тієї, яку мав отримувати, і виправив цю помилку.

Але так само як Господь благословляв Джозефа Сміта у такий спосіб, що він зміг виконати свою роботу, Господь і зараз благословляє Своїх перекладачів. Наприклад, перекладач Писань латвійською

Фаза 2:

- Може надсилатися запит на переклад великої кількості інших матеріалів, таких як журнал *Ліягона*, підручники для семінарії та інституту релігії, підручники для недільних уроків, гімни і дитячі пісні, матеріали з храмової та сімейно-історичної роботи й переклади для трансляції у колі та в території.

Головні робочі групи

Група перекладачів:

- Два або три члени Церкви, гідні відвідування храму, достатньо зрілі в євангелії.
- Їхні допоміжні джерела: путівник з перекладу до кожного вірша з Писань, лексикон і керівник з перекладу у Головному управлінні Церкви.

Комітет з церковної перевірки перекладу:

- Від трьох до п'яти чоловіків і жінок, які є провідниками Церкви в тій території.
- Їх покликають і рукопокладають, аби вони надавали допомогу в перевірці перекладу на легкість прочитання та відповідність доктрині.
- Жодні зміни не вносяться до слів, поки комітет не дійде одностайної згоди, а зміни будуть відповідати вимогам путівника з перекладу.

Члени Церкви, які залучаються до перевірки:

- Місцеві члени Церкви також перевіряють переклад.
- Вони дають відгуки стосовно зрозумілості й відповідності вживання слів.
- Ясність перекладу повинна бути такою, щоб Святий Дух міг свідчити про істинність учень.

Процес перекладу Писань здійснюється як головою, так і серцем, і потребує як розумових здібностей, так і духовної проникливості.

мовою був юристом, який вивчав право в Росії, і там його було наведено до відновленої євангелії. Повернувшись до Латвії, він започаткував свій бізнес. Він також служив президентом філії. Навантаження у нього було надзвичайним, але він і його знання англійської мови були потрібні Церкві.

Він попросив дати йому час, щоб помолитися про цю пропозицію,

бо, прийнявши її, він, за його словами представнику Церкви, “залишав дітей без шматка хліба”. Після молитви він вирішив прийняти пропозицію, але попросив Господа благословити його матеріально, щоб він міг виконувати складну духовну роботу, яка потребує багато уваги і часу.

Він почав приходити до свого юридичного офісу на годину

раніше кожного дня і присвячував цю годину перекладу Книги Мормона. Він закінчив набагато раніше, ніж за п'ять років, які, як правило, відводяться для перекладу. В дійсності, то був один з найшвидших перекладів з того часу, як Джозеф Сміт переклав Книгу Мормона приблизно за 60 днів.

Можна навести багато інших прикладів, які виявляють Господню руку в перекладі Його Писань. Усі вони ясно проголошують, що це—Його робота і що Він надзвичайно опікується нею. Він готує людей до виконання Його роботи. Він готує засоби, які їм потрібні для прискорення роботи. І Він надихає і благословляє в процесі її виконання.

Внаслідок цього світ збагачується словом Божим, даним Його дітям мовою серця. ■

**ПІД ЧАС РОБОТИ З ПЕРЕКЛАДУ ГОСПОДНІХ ПИСАНЬ ЧІТКО
ВІДЧУВАЄТЬСЯ, ЩО ЦЕ ЙОГО РОБОТА. ВІН ГОТУЄ ЛЮДЕЙ І ТІ ЗАСОБИ,
ЯКІ ЇМ НЕОБХІДНІ ДЛЯ ПРИСКОРЕННЯ РОБОТИ, І ВІН НАДИХАЄ
І БЛАГОСЛОВЛЯЄ ЇХ ПІД ЧАС ЇЇ ВИКОНАННЯ.**

ПОСИЛАННЯ

1. Див. серію з восьми частин “How the Bible Came to Be,” автор Lenet H. Read, надруковану в журналі *Ensign* в номерах за січень–вересень 1982р.
2. Див., наприклад, “Church Edition of Spanish Bible Now Published,” mormonnewsroom.org.
3. Див. Метью С. Холланд, “Шлях до Пальміри”, *Ліягона*, черв. 2015 р., 14–19.
4. Див. Kent P. Jackson, “Moroni’s Message to Joseph Smith,” *Ensign*, Aug. 1990, 12–16.
5. Джозеф Сміт, Вступ до Книги Мормона. Більш докладний опис перекладу Джозефом Смітом Книги Мормона див. у *Gospel Topics*, “Book of Mormon Translation,” topics.lds.org.
6. В лексиконі дано визначення кожного слова в Писаннях англійською мовою, аби перекладач міг краще розуміти значення слів. Часто слова мають більше одного значення, тож перекладачі повинні враховувати контекст, покладатися на натхнення і працювати разом для знаходження правильного рішення. Іноді питання стосовно значення слів вирішуються лише Першим Президентством.

**Президент
Рассел М. Нельсон**
Президент Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

ФАКТОР СЛУЖІННЯ

*Для літніх подружніх пар
один з найкращих способів
отримати незабутні
спогади—це послужити
разом на місії.*

ЛІТНІХ МІСІОНЕРІВ

Коли наші друзі, яким 60 або 70 років, щось забувають, ми часто жартома пояснюємо таку забудькуватість “фактором віку”. Але я б хотів поговорити про інший фактор віку—фактор настільки важливий, що спогади про нього триватимуть вічно. Це той фактор, коли літні місіонерські подружні пари усвідомлюють, що вони роблять саме те, чого від них очікує Господь. У такі пам’ятні моменти вони визнають, що:

- У них є життєвий досвід, таланти, вміння та розуміння євангелії, якими вони можуть поділитися, щоб благословляти інших людей.
- Їхній приклад є благословенням для їхніх дітей та дітей їхніх дітей.
- Коли вони служать, то зав’язують тривалі дружні стосунки.
- Їхній шлюб зміцнюється кожного дня.
- Служити в Його ім’я надзвичайно приємно.

Створення факторів

Мої дорогі друзі, літні подружні пари, такі фактори мають створюватися багатьма з вас. Подумайте про історію, яку розповів старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, про те, що змогла зробити одна літня подружня пара в Чилі. Помер хтось із батьків одного з молодих старійшин. Президент місії був десь далеко, тож не зміг швидко дістатися до того місіонера.

“Але там була мила, [зріла] місіонерська пара, яка служила в тому районі,—розповідає старійшина

Холланд.—Вони прийшли і були з тим місіонером, ніжно про нього піклувалися і втішали його, поки президент місії не зміг особисто з ним поговорити. В наших місіях у нас є чудові молоді місіонери, але жоден молодий місіонер не зміг би зробити для того старійшини те, що змогла зробити ця подружня пара”¹.

У той момент знадобилося їхнє вміння просто виявити співчуття, коли воно було потрібне. Їх не турбувало, що вони не розмовляють ніякою іншою мовою, крім мови Христової любові. Вони не переживали через те, що пропустять день народження онука чи благословення немовляти, хоча ці події є важливими. Вони переймалися тим, щоб бути там, де з їхньою допомогою Господь міг благословити життя одного зі Своїх дітей. І оскільки вони мали таке бажання, Він зміг дати їм можливість представляти Його.

Служіння рідко буває зручним

Це правда, що нікому з літніх місіонерів не буває зручно залишати дім. Так було і з Джозефом Смітом, і з Бригамом Янгом, і з Джоном Тейлором, і з Уілфордом Вудраффом. У них також були діти й онуки, і вони любили свої сім’ї так само, як і ми. Але вони також любили Господа і хотіли служити Йому. Одного дня ми, можливо, зустрінемо цих духовних велетів, які допомагали у встановленні цього розподілу. Коли це станеться, ми будемо радіти, що не відійшли в тінь, коли нам випало служити.

Хтось, можливо, захоче служити, живучи у своєму домі. Після того як внаслідок інсульту Аасе Шумахер Нельсон (не моя родичка) була прикута до інвалідного візка, вона боялася, що бажання усього її життя—служити на місії разом з чоловіком—ніколи не виповниться. Потім хтось із сусідів поговорив з ними про місію церковного служіння в єпископській коморі. Підбадьорені, вони поговорили з керівником цього закладу, заповнили свої форми рекомендацій і були покликані служити два дні на тиждень в коморі неподалік свого дому.

“Легко просто лягти і думати: “О, я більше не потрібна,—каже Аасе Нельсон.—Але зараз я відчуваю, що *дійсно* потрібна. І це для мене є свідченням”.

Подружня пара в Сеулі, Південна Корея, насолоджується приємністю спільного служіння.

Ви безсумнівно потрібні

Якщо у вас є спокуса думати, що ви не потрібні, дозвольте запевнити вас, що це не так. Немає такого президента місії у Церкві, якому не хотілося б бачити ще більше подружніх пар, які служать у його місії. Старші люди зміцнюють молодих старійшин і сестер. Вони надають підтримку, яка допомагає іншим служити краще і виконувати свої обов'язки. І чи можете ви уявити, що означає для провідника, який у Церкві лише кілька років, завжди мати поруч досвідчених членів Церкви? Літні подружжя часто в буквальному розумінні цього слова є відповіддю на молитви єпископів і президентів філій.

Ми заохочуємо президентів місій шукати подружні пари, які задовольнятимуть потреби в їхніх місіях. Єпископи можуть шукати подружні пари, які можуть служити. На сайті LDS.org є багато сторінок з переліком можливостей для служіння літніх подружніх пар. Але понад усе подружні пари можуть ставати на коліна і

запитувати Небесного Батька, чи настав для них відповідний час служити на місії разом. З усіх вимог найважливішою може бути *бажання* служити (див. УЗ 4:3).

Звеличуючи працю літніх місіонерів, я розумію, що є багато таких, хто хотів би служити, але не має змоги. Треба реалістично зважувати обмеження, які накладає вік або поганий стан здоров'я, а також важливість потреб членів сім'ї. Коли попри такі обмеження в грудях горить бажання служити, інші можуть стати вашими руками і ногами, а ви можете надати необхідні кошти.

Літні подружні пари, ким би ви не були, де б ви не були, будь ласка, моліться про цю можливість створювати разом величкий фактор служіння літніх місіонерів. Небесний Батько допоможе вам знати, що ви можете робити. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Jeffrey R. Holland in Joseph Walker, “Elder Jeffrey Holland: LDS Church Desperately Needs More Senior Missionaries”, *Deseret News*, Sept. 14, 2011, 3.

Зверху: Малмроузи регулярно зустрічаються з президентом Робісоном, щоб обговорити, як застосувати свої таланти для служіння іншим людям. Угорі: Юні місіонери в центрі підготовки в Аккрі, Гана, кажуть, що мати підтримку старійшини і сестри Малмроузі, це ніби мати ще одну матір і батька, які служать поруч з ними.

ВДОМА ЧИ ДАЛЕКО ВІД ДОМУ
Служачи вдома чи далеко від дому, літні місіонерські подружні пари "приходять і допомагають" у приходах і філіях, офісах місій, центрах для відвідувачів, у храмах, у місіях, що охоплюють частину міста, виконують призначення в медичній сфері, в центрах сприяння працевлаштуванню, впроваджують програми самозабезпечення, подолання згубних звичок, займаються сімейною історією, збереженням літописів; служать в Церковній системі освіти, в сфері зв'язків з громадськістю, здійснюють гуманітарне та інше служіння. І виникає потреба в усе більшій кількості подружніх пар.

Літні місіонери:

ПОТРІБНІ,
БЛАГОСЛОВЕННІ
ТА УЛЮБЛЕНІ

Служіння у якості місіонерського подружжя може бути гнучкішим, менш витратним і більш радісним, ніж ви вважали.

Річард М. Ромні

Співробітник редакції церковних журналів

“Ви можете приїхати і допомогти?”

На це запитання Джеральда і Лорна Малроуз зі штату Вашингтон, США, вже давали відповідь раніше. Вони відповіли “так”, коли їхній колишній єпископ, який на той час був президентом місії, запитав, чи могли б вони служити з ним у Вест-Індії. Вони знову відповіли “так”, коли їхній президент колу покликав їх на місіонерське служіння до Головного управління Церкви в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, США, аби працювати з комп’ютерами і допомагати у відділі кадрів.

Коли Рейд Робісон, їхній колишній єпископ і президент місії, знову зателефонував, цього разу як президент центру підготовки місіонерів у Аккрі, Гана, він запитав, чи зможуть Малроузи допомогти йому знову.

“Ми знали, що можемо довіряти Господу,—розповідає старійшина Малроуз.—Тож ми вирішили знову довіритися Йому”. Вони відповіли “так”, заповнили бланки рекомендацій, отримали покликання і невдовзі були в Гані.

Подружнє служіння

Досвід Малроузів ілюструє кілька принципів місіонерського служіння літніх подружніх пар, які, можливо, не всі до кінця усвідомлюють:

- *Існує два види місіонерського служіння.* (1) Президент Церкви покликає літні подружні пари служити

або у себе вдома, або далеко від дому. (2) Президент колу покликає місіонерські пари для церковного служіння, аби задовольняти місцеві потреби чи потреби в території. Це служіння вимагає часткової зайнятості—від 8 до 32 годин на тиждень. Ці пари, як правило, живуть і служать у своїй місцевості, але іноді можуть служити далеко від дому.

- *Президентів місій заохочують знаходити подружні пари, які можуть задовольняти потреби в їхніх місцях, а пари можуть вказувати, що їм ближче до душі.* “Ми не кажемо, що подружжя можуть вибирати й визначати для себе місіонерські доручення,—пояснює старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів.—Покликання є покликанням. ... [Але] ми розмовляємо з нашими літніми подружніми парами стосовно того, що їм більше до душі, і беремо до уваги всі побажання щодо того, де і як вони хочуть служити”¹.
- *Президенти місій радяться з подружжями стосовно того, як найкраще застосувати їхні вміння і здібності.* “Аби досвід літньої подружньої пари приніс найкращий результат,—каже президент Робісон,—вам треба мати можливість працювати як у тій сфері, яка вам до вподоби, так і там, де рівень вашої кваліфікації дасть вам відчуття того, що вам є що запропонувати”.

ПІДГОТУЙТЕСЯ

“Нам і далі потрібно набагато більше літніх пар. ... Я закликаю вас підготуватися. ... У вашому житті небагато є таких моментів, коли б ви [так сильно] насолоджувалися приємними відчуттями і задоволенням, які приносять служіння разом на місії повного дня, коли ви віддаєтеся роботі Господаря”.

Президент Томас С. Монсон, “Коли ми знову зустрічаємося разом”, Ліягона, лист. 2010, с. 6.

Наприклад, президент Робісон знав, що старійшина Малмроуз розмовляє французькою, що було дуже корисним, бо багато африканців розмовляють французькою. “Я уявляв, що він буде допомагати під час подорожей і в оформленні віз,—розповідає президент Робісон.—Але коли він приїхав, я відчув, що це не те, що він робить із захватом. Тож я запропонував йому скористатися своїм умінням працювати з комп'ютерами. Він зекономив нам багато годин”. Старійшина Малмроуз також допомагає місіонерам, особливо франкомовним місіонерам, готувати імена й виконувати храмову роботу для своїх сімей. Сестра Малмроуз, яка має освіту молодшої медичної сестри, також отримала призначення працювати з лікарем та медсестрою в місії.

Він готує шлях

Подібно до Малмроузів інші подружні пари помічають, що коли вони довіряють Господу, Він готує шлях. Саме це сталося з Алвіном і Корасон Ріета з Кавіта, провінція Кавіт, на Філіппінах.

“За два роки до прийняття рішення стосовно служіння ми почали складати чіткі плани стосовно нашого сімейного бізнесу,—розповідає старійшина Ріета.—Наш син і донька закінчили коледж і могли працювати замість нас, але ми не знали, хто вирішуватиме бізнесові проблеми і як на наші плани відреагують клієнти”.

Сестру Ріета також непокоїло те, як вона залишить свою літню матір. “Я боялася, що її не стане, поки ми будемо у від'їзді,—розповідає вона.—Я також сумнівалася, що зумію навчати євангелії”.

Вони порадилися зі своїм єпископом та з подружньою парою, яка нещодавно служила в Давао. “Всі вони склали сильне свідчення, що Господь скеровує кожне подружжя в тому, як владнати домашні та сімейні справи і знайти кошти для служіння на місії”,—розповідає сестра Ріета.

“Коли ми шукали скерування,—каже старійшина Ріета,—наші побоювання розсіялися: бізнес ішов добре, незважаючи на труднощі, наші клієнти висловлювали радість і підтримку, а наша сім'я згуртувалася, піклуючись про нашу хвору матусю. Ми почали розуміти, що Господь дійсно нам допомагає”.

Зараз подружжя Ріета служить у Філіппінській місії Кагаян-де-Оро, надаючи підтримку членам Церкви і провідникам.

Ви багато чого можете робити

Деякі пари сумніваються, бо мають фізичні обмеження, але не Кіт і Дженнілін Маурмани зі штату Юта, США. Багато років тому, через чотири місяці після укладення шлюбу в Лос-Анджелеському Каліфорнійському храмі, Кіта призвали на військову службу і відправили на війну. Будучи командиром десантної групи, він ішов попереду інших солдат, коли вибухнув фугас. Він втратив обидві ноги. Після повернення додому Дженнілін була поруч з ним.

“Я знав, що мені нічого хвилюватися,—розповідає Кіт,—бо у нас був вічний шлюб. Моя дружина підтримувала мене завжди. Вона й досі мене підтримує кожного дня”.

Коли сестра Маурман вийшла на пенсію, вони вирішили служити на місії. Але чи стане на заваді те, що у старійшини Маурмана ампутовано обидві ноги? “Завжди було те, чого я *не міг* робити,—каже він,—але є так багато всього, що я *можу* робити. Тож ми знали, що знайдеться місце і для нас”.

Заповнюючи рекомендаційні бланки, він позначив, що служив у армії. Невдовзі вони отримали покликання з Церковного відділу зв'язків зі Збройними силами. У мене було посвідчення, яке давало нам допуск до військових баз, тож у нас запитали, чи можна нас рекомендувати для служіння на місії зі зв'язків із Збройними силами”.

Маурманів покликали служити на військову базу в Північній Кароліні, США. Старійшина Маурман пригадує: “На воротах було написано: “Форт Бреґ, дім десантників”. Коли охоронець привітав нас девізом десантників: “Від початку до кінця!”—це було вперше, коли я почув його за багато років. Мені здалося, що я потрапив додому, хоча я ніколи не був у Форт Бреґ. Я зрозумів, що наше місіонерське покликання ідеально нам підходило, і що Господь знає про мене”.

“Ми проводили уроки про те, як стати самозабезпеченими, життєрадісними і як зміцнювати шлюб,— розповідає сестра Маурман.—Спочатку ми не хотіли розповідати свою історію, але зробивши це, ми побачили, що вона змінила все. Солдати та їхні дружини

Хоча старійшина Ромрелл в молодому віці служив на місії у Бразилії, він майже забув португальську. А сестра Ромрелл не знала португальської. Однак навчання і зусилля допомогли старійшині Ромреллу відновити знання мови, а сестрі Ромрелл збільшити його. Це сталося і гавайської гітари.

“Я не планувала її брати,—розповідає сестра Ромрелл,—але старійшина Ромрелл відчув натхнення, що це слід зробити. Просто дивовижно бачити вплив цього інструмента. Коли ми навчаємо зацікавлених Церквою і працюємо над поверненням до активності й товаришуванням, приємно грати на ній, щоб залучити людей до співу гімнів. Ми вивчаємо мову, а гімни приносять із собою сильний дух”.

Вирішивши фінансові питання, старійшина і сестра Ріета служать у своїй країні, на Філіппінах.

Маурманам найкраще підійшло служіння у відділі зі зв'язків із Збройними силами. “Ми ніби повернулися додому”,—кажуть вони.

Отримавши натхнення привезти з собою гавайську гітару, Ромрелли грають на ній, щоб поділитися універсальною мовою музики, коли вони приходять у домівки і співають гімни.

дивилися на нас і казали: “Якщо ви змогли це зробити, то зможемо і ми”.

Досвід Маурманів у Північній Кароліні був настільки успішним, що вони виявили бажання служити знову. Сьогодні вони їздять на відстань понад 60 км зі свого дому в Оремі до Солт-Лейк-Сіті двічі на тиждень, аби служити в Церковному відділі зв'язків зі Збройними силами. Вони також навчають літні подружні пари в Центрі підготовки місіонерів у Прово, де бачать, що майже в кожній групі є хтось, кому довелося долати перепони, аби вирушити на служіння.

Універсальні мови

Коли Ренді і Лу-Еллен Ромреллів з Юти покликали до Бразильської місії Куяба, вони розхвилювалися.

Хоча сестра все ще працює над португальською, однак вона вже вільно володіє мовою музики. “Музика згуртовує людей,—розповідає вона.—Навіть якщо я не розумію всього сказаного під час зустрічі, то коли ми співаємо, встановлюється контакт”. Коли їх запрошували розповідати у школах про американське свято День подяки, подружжя Ромреллів співало гімни вдячності, акомпануюючи на гавайській гітарі. А сестра Ромрелл також грає на більш традиційному музичному інструменті—піаніно,—щоб акомпанувати під час виконання гімнів у церкві.

А як же португальська мова? “Навіть якщо ви не володієте нею вільно, буде корисно вивчити хоча б кілька слів,—каже сестра Ромрелл.—Вам дуже допоможе, якщо ви просто будете казати “привіт” та вітатиметеся з

“КИМ ТИ ПОВЕЛИШ МЕНІ СТАТИ?”

“Коли я думаю, як сильно ми потребуємо літніх місіонерів, то завжди згадую той улюблений гімн— “Веди мене, Боже, веди” (Гімни, № 162) і послання, що міститься в ньому: “Я буду, ким Ти повелиш”.

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів

ПОТРІБНІ ПОДРУЖНІ ПАРИ

“Наше послання всім зрілим подружнім парам просте: ви нам вкрай необхідні. Ми робимо все, що можемо, аби вам було якомога зручніше. ... Настав час, коли без вас не обійтись. Є люди, яким ви потрібні. Будь ласка, вирушайте”.

Старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, *Deseret News*, Sept. 14, 2011.

людьми. Дайте їм зрозуміти, що ви вивчаєте мову. Дійте просто і покладайтесь на Духа”. І, звичайно ж, Дух—це ще одна мова, зрозуміла для всіх людей.

Служити вдома

Пол і Мар-Джин Льюїс зі штату Юта вже відслужили разом три місії (в храмі у Пальмірі, шт. Нью-Йорк; в храмі у Гонконгу, Китай, і в системі семінарій та інститутів релігії в Хорватії, Сербії та Словенії). Вони готувалися до служіння на ще одній місії, коли президент колу запитав: “А чи хотіли б ви послужити тут, у своєму

числі й таких, які віддалилися від Церкви. Бачити, як вони повертаються, отримують обряди і йдуть до храму—це прекрасне благословення”.

“Багато подружніх пар, коли думають про служіння на місії, переймаються тим, що ж робити з будинком і автомобілем, чи які сімейні події вони пропустять,—каже старійшина Льюїс.—Ми могли жити в нашому домі та їздити на своїй машині. Нас заохочують ходити на сімейні заходи, якщо вони не заважають виконанню місіонерських обов'язків. І ми навіть були тут під час народження онука”.

Служачи вдома, Льюїси із задоволенням ближче знайомляться з місіонерами повного дня і членами Церкви зі свого колу.

Соренсени роздають школярам на островах Кука маленькі камінці, які нагадуватимуть їм, що треба залишатися “непохитними у Христі”.

колі, щоб підтримати місію, на території якої ми знаходимося?”

“Ми були там новачками, тож нагода була прекрасною,—розповідає сестра Льюїс.—Ми служимо з молодими старійшинами і сестрами, маємо тісне спілкування з президентом місії, їздимо на збори району та зони і працюємо з провідниками місіонерської роботи приходів”. Вони також відвідують зацікавлених Церквою і малоактивних членів Церкви.

“Ми познайомилися з чудовими людьми, яких би ніколи інакше не зустріли,—каже сестра Льюїс,—у тому

Благословення для сім'ї

З іншого боку, за словами Джилл і Кента Соренсенів з того ж колу, одним з найкращих способів зміцнити їхню сім'ю було служіння далеко від дому. Сестра Соренсен каже: “Серед найголовніших виправдань, чому подружжя не їдуть,—це онуки, діти з проблемами у шлюбі, дочки, які чекають народження дитини, і літні батьки—ви знаєте про це. Сім'я є пріоритетом і ви за нею сумуєте кожного дня. Але якщо ви їдете на місію, ви дуже сильно даєте зрозуміти, що місіонерська робота також є важливою”.

Крім того, старійшина Соренсен зазначає, що “зараз є так багато способів

підтримувати зв'язок, що ви можете постійно бути в курсі справ”.

Місіонерська подорож Соренсенів розпочалася три роки тому, коли їхній єпископ попросив їх проводити щомісячні духовні вечори для подружніх пар, які розглядають можливість місіонерського служіння. “Після того як ми постійно про це розповідали,—каже сестра Соренсен,— ми мали й самі поїхати”. Вони отримали покликання служити на островах Кука, де 50 років тому служили дідусь і бабуся Джилл.

Сьогодні, окрім інших обов'язків, їх просять викладати уроки Біблії в школах.

“Ми розповідаємо про те, що Христос—це скеля,— каже старійшина Соренсен.—Ми даємо учням невеликий

По всьому світу подружні пари кажуть, що крім надання допомоги іншим, спільне служіння зміцнює їхні шлюби і наближає їх до Небесного Батька.

камінчик і заохочуємо їх залишатися непохитними у Христі. Зараз куди б ми не йшли, люди, коли бачать нас, кажуть: “Залишатися непохитними!”.

Прийдіть і допоможіть

Якщо ви думаєте про служіння на місії повного дня або на місії церковного служіння, усі ці подружні пари поставлять вам те ж саме запитання, яке президент Робісон поставив Джеральду й Лорні Малмроуз: “Ви можете приїхати і допомогти?” І вони скажуть вам, що якою б не була ваша участь, це обіцяння є незмінним: ви потрібні, ви можете робити внесок, і ви будете благословенними і улюбленими. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. “Elder Jeffrey Holland: LDS Church Desperately Needs More Senior Missionaries,” *Deseret News*, Sept. 14, 2011, deseretnews.com.

БАГАТО СПОСОБІВ СЛУЖІННЯ

Розгляньте наявні можливості, послухайте тих, хто зараз служить і знайдіть відповіді на запитання на сайті lds.org/callings/missionary.

ЛЕГШЕ, НІЖ БУДЬ-КОЛИ

Завдяки гнучким правилам подружнім парам тепер легше служити.

- Подружні пари, залучені до церковного служіння, живуть вдома і служать у своїй місцевості.
- Подружні місіонерські пари можуть служити 6, 12, 18 чи 23 місяці. Вони можуть служити в іншій країні менше ніж 18 місяців, якщо оплачують проїзд.
- Подружні пари можуть за власний рахунок взяти невелику відпустку під час місії (як правило, не довше, ніж на 7–10 днів), щоб приїхати додому у разі важливих сімейних подій.
- Існує ліміт на оплату за проживання. Подружні пари платять не більше встановленої суми за проживання, включаючи оренду, плату за комунальні послуги та меблювання.
- Помешкання буде безпечним і зручним. Офіс місії або території забезпечує житлом, яке є чистим, скромно мебльованим і економним.
- Розклад роботи не такий напружений. Від подружніх пар не вимагається дотримання такого ж розкладу роботи і заходів, як від молодих місіонерів.
- Спілкування із сім'єю відбувається частіше. Подружні пари можуть спілкуватися із сім'ями частіше, ніж дозволяється молодим неодруженим місіонерам.

КОЛИ
В ДІМ ВРИВАЄТЬСЯ
ПОРНОГРАФІЯ,
ЗЦІЛЕННЯ
ПОТРЕБУЮТЬ
І ДРУЖИНИ, І ЧОЛОВІКИ

Я з власного досвіду зрозумів, що Спасителева сила зцілювати поширюється на дружин так само, як і на чоловіків, коли чоловіки борються із залежністю від порнографії.

Ім'я не вказується

Упродовж перших шести місяців служіння єпископом до мене підійшло кілька подружніх пар, які приватно мені розповіли, що чоловіки у цих подружжях борються із залежністю від порнографії. У деяких випадках дружини не могли оговтатися від шоку, бо щойно дізналися про приголомшуючу таємницю, а в інших випадках вони знали про все давно—упродовж місяців або років.

Я мав співчуття до кожної з цих пар і відчував Спасителеву викупительну силу, коли зустрічався з кожним з братів для регулярних і тактовних співбесід, аби допомогти їм “стряхн[ути] кайдани, ... [що] міцно скува[ли їх]” (2 Нефій 9:45).

Однак, можливо, найрясніше Дух проливався тоді, коли я зустрічався з їхніми дружинами. Я зрозумів, що хоча у когось рани були свіжими, а у когось вони вже затягнулися шрами, бо проблема існувала роками, усі ці сестри відчували глибокий духовний біль, викликаний такими запитаннями, як: “Що я таке зробила, що він перестав цікавитися мною?” або “Чому він хоче уявляти себе з кимось іншим, а не зі мною?”

Оскільки саме чоловік вчинив провини, у єпископа може виникати відчуття, що саме чоловіку найбільше потрібні ті ключі, які відкривають силу Спасителевого зцілення, але я зрозумів, що і дружинам необхідне зцілення від болю і травми, і ця необхідність є такою ж великою, як і потреба чоловіків зцілитися від гріха й нав'язливих пожадань.

У своїй промові до нефійців пророк Яків засуджував чоловіків за їхню негідну поведінку по відношенню до своїх дружин, “багато почуттів чіх [були] надзвичайно ніжні і цнотливі і витончені перед Богом, і це приємно Богові” (Кн. Якова 2:7). Він далі продовжував: “Ви розбили серця ваших ніжних жінок, ... тому що були поганим прикладом для них; і ридання їхніх сердець здійснюється до Бога проти вас” (Кн. Якова 2:35). Я був безпосереднім свідком тих ридань. Часто їх спричиняло не лише глибоке відчуття зради, викликане залежністю чоловіка від порнографії, але також образливі слова і грубе ставлення, які часто є зовнішнім проявом його внутрішньої боротьби. В дійсності, часто трапляється так, що чоловік, чия погана звичка стала відомою, звинувачує у своїй поведінці дружину, називаючи різні вчинки, які вона зробила або не зробила. На жаль, нерідко трапляється так, що дружини починають погоджуватися з цими звинуваченнями і навіть вірити в них.

Одна така подружня пара сиділа в моєму офісі лише через кілька днів після того, як розкрилася правда про

звичку чоловіка переглядати порнографію, яку він набув ще в юності. Слухаючи на зборах Товариства допомоги урок, підготовлений на основі виступу сестри Лінди Ш. Рівз на квітневій генеральній конференції 2014 року, який називався “Захист від порнографії—домівка, де зосереджуються на Христі”, та дружина почала усвідомлювати, що в критиканському ставленні її чоловіка до неї відстежується багато тенденцій, про які говорила вчителька. Після уроку вона підійшла до свого чоловіка з конкретним запитанням, і він зізнався в таємниці, яку так довго приховував. До її вже до того зниженої самооцінки додалося почуття пекучої образи. Під час першої зустрічі зі мною їм було важко уявити, як їхній шлюб міг тривати далі. Я запевнив їх, що надія

ЯК ПРОВІДНИКИ СВЯЩЕНСТВА МОЖУТЬ ДОПОМАГАТИ

Коли провідники працюють з подружжям члена Церкви, який долає залежність від порнографії, важливо не лише радити, але і докладати всіх зусиль, аби супутниця життя цієї людини відчувала, що її чують і розуміють. Поміркуйте над такою пропозицією з розділу Ministering Resources (Матеріали для надання допомоги) (ministering.lds.org):

- Регулярно зустрічайтеся разом і надавайте підтримку.
- Наголошуйте на спроможності Спасителя здійснити особисте зцілення подружжя залежної від порнографії людини (див. Алма 7:11 і Матвій 11:28–30).
- Коли доречно, запропонуйте цій людині розглянути можливість відвідування зборів групи підтримки за програмою подолання згубних звичок або подібної групи підтримки.

- Допоможіть подружжю зрозуміти, що він чи вона може отримати своє особисте натхнення, аби знати, як встановити чіткі межі в стосунках і в домі.
- Допоможіть цьому подружжю знайти гідного довіри друга або члена сім'ї, хто зможе надавати необхідну підтримку на постійній основі.
- Допоможіть людині, яка вдається до перегляду порнографії, нести відповідальність за свої вчинки і підтримувати своє подружжя.
- Ви можете запропонувати подружжю людини, яка вдається до перегляду порнографії, звернутися за професійною допомогою або до психолога. Знайдіть установи у своїй місцевості, які надають допомогу, що не суперечить євангельським принципам.

Унизу: Керрі була у відчаї, коли дізналася, що її чоловік переглядає порнографію, але вона знайшла надію і зцілення за допомогою Ісуса Христа і Його Спокути.

є, дав деякі початкові поради, а потім запросив їх повернутися і зустрітися зі мною індивідуально.

Я не лише палко молився, готуючись до цих зустрічей, але і переглядав матеріали, що містяться в розділі Ministering Resources на сайті LDS.org, особливо ту рубрику, де ідеться про підтримку подружжя залежної від порнографії людини.

Там я прочитав наступне: “Виявляйте свою любов і турботу конкретно до неї, а також до її подружжя. Пояснійте, що вона не несе відповідальності за перегляд порнографії її чоловіком чи за його погане поводження, і їй також не потрібно терпіти образливу поведінку”.

Коли я зустрівся з тією сестрою, то дав їй цю раду і додав своє запевнення, що дії її чоловіка не були спричинені нею, ні тим, що вона зробила або не зробила. Вони були наслідком його внутрішнього конфлікту. Я помітив хвилю полегшення і втішення, яке огорнуло її, коли вона усвідомила ці слова і відчула підтвердження від Духа, що вони дійсно правдиві. У кінці тієї співбесіди вона попросила мене дати їй благословення священства. Я зрозумів, що був єдиною людиною, до кого вона могла звернутися за таким благословенням, оскільки вона намагалася тримати цю ситуацію в таємниці від сім’ї та друзів.

Аби прискорити процес зцілення, я запросив її чоловіка відвідувати місцеву групу святих останніх днів з подолання залежностей, і я запропонував дружині відвідувати відповідну групу для подружжів та членів сім’ї. Вона розповіла, яке втішення відчула після зустрічі з

іншими сестрами, які розуміли її страждання, і про надію, яку здобула, бачачи подружні пари, які пройшли через таке ж випробування і спромоглися разом його подолати.

Вже минуло кілька місяців після першої зустрічі з тим подружжям, а моя любов і турбота про них зросли завдяки нашому частому спілкуванню. Хоча я розумію, що на їхній довгій дорозі будуть і невдачі, мені радісно дізнаватися про кожен новий місяць, упродовж якого чоловік не вдавався до хтивості й порнографії, а також бачити, як зростають самооцінка і впевненість дружини, які тепер легко помітити.

На останніх співбесідах з ними замість гіркоти й сліз перших зустрічей я бачив часті усмішки й навіть сміх. Але, можливо, найкращим результатом є надія—надія не лише на те, що їхній шлюб може тривати, але що він навіть має потенціал стати чимось прекрасним і піднесеним.

Я розумію, що, на жаль, не всі подружні пари мають такий результат. Деякі шлюби можуть розвалюватися, коли залежна від порнографії людина відмовляється виправлятися. Однак незалежно від шляху, який обере чоловік, я зрозумів, що порада служити дружинам є натхненною. Я сподіваюся, що жодна сестра в такій ситуації ніколи не відчуватиме, що єпископ залишив її поза увагою, засудив або неправильно зрозумів. Служіння єпископа—це головний канал, через який Спаситель виявляє Свою силу повністю зцілювати кожне серце—навіть ті, які були “простромлені глибокими ранами” (Кн. Якова 2:35). ■

ПОРАДА І ВТІШЕННЯ ДЛЯ ПОДРУЖЖІВ

“Ми, як провідники, також дуже непокоїмося за подружжів і членів сімей тих, хто страждає на залежність від порнографії. Старійшина Річард Г. Скотт закликав: “Якщо ви самі вільні від серйозного гріха, не страждайте без необхідності від наслідків гріхів інших людей... Ви можете виявляти співчуття... Проте вам не слід брати на себе відчуття відповідальності за ті вчинки”. Знайте, ви не самотні. Допомога існує. Доступними стали збори з подолання згубних звичок для подружжів, включаючи й телефонні збори, що дозволить подружжям брати в них участь по телефону зі своїх власних домівок”.

Лінда Ш. Рівз, другий радник у президентстві Товариства допомоги, “Захист від порнографії—домівка, де зосереджуються на Христі”, Ліягона, трав. 2014, с.16.

Вартові НА БАШТІ

“На мурах твоїх,
Єрусалиме, Я поставив сторожу, ніколи не буде мовчати вона цілий день та всю ніч. Ви, хто пригадує Господа, не замовкніть”.

Ісаія 62:6

Вартові

Вартових ставили на стіні чи на башті, аби вони дивилися вдалечинь і попереджали про наближення небезпеки. Їх використовували для захисту міст, а також виноградників, полів чи пасовиськ.

Види башт

Башти на міських стінах, як правило, будувалися над брамами або над кутами (див. 2 Хронік 26:9). Як надбрамні, так і кутові башти—це підвищення, з яких було видно наближення небезпеки і можна було відбивати атаки ворога (див. 2 Хронік 26:15).

Фортечні або цитадельні башти, як правило, були окремими спорудами, зведеними на узвишші або в іншому стратегічному місці. Іноді вони були достатньо великі, щоб стати останнім прихистком для населення всього міста, коли на нього вчинявся напад (див. Суддів 9:46–52).

Башти у виноградниках, на полях чи пасовиськах були невеликими спорудами, зведеними для захисту врожаю та стад від кradіїв і тварин (див. 2 Хронік 26:10; Ісаія 5:2; 27:3). Часто нижня частина була кімнатою, де зберігали знаряддя праці.

ОБОВ'ЯЗОК НАГЛЯДАТИ

“Упродовж віків пророки виконували свій обов'язок, коли

попереджали людей про небезпеки, що чекали на них. Господні апостоли зобов'язані наглядати, попереджати і допомагати тим, хто прагне знайти відповіді на свої запитання стосовно життя”.

Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Бог стоїть за штурвалом”, *Ліягона*, лист. 2015, с. 25.

БІБЛІЙНІ ФАКТИ

У Старому Завіті Господь іноді порівнюється з фортецею або цитадельною баштою, де можна знайти прихисток (див. Псалми 17:3;

60:4; Приповісті 18:10; 2 Самуїлова 22:3), а пророки іноді порівнюються з вартовими на башті (див. Ісаїя 62:6; Єремія 6:17; Єзекіїль 3:17; 33:7; Осія 9:8; Михей 7:4).

“Я настановив тебе вартовим для Ізраїлевого дому, і як почувеш ти слово з уст Моїх, то остережи їх від Мене” (Єзекіїль 3:17; див. також Єзекіїль 33:1–7).

Вартові на башті:

Бачать усе зверху. Будучи покликаними й уповноваженими Богом служителями, пророки відділені від світу, наближаються до Нього, і їм дано все бачити з ширшої небесної перспективи.

Бачать те, чого інші не бачать. “Провидець може знати про те, що минуло, а також про те, що прийде, і через них усе буде відкрито, або, іншими словами, таємне стане явним, а сховане вийде на світло, і невідоме стане відомим, і також вони зроблять відомим те, що інакше не може стати відомим” (Мосія 8:17).

Пильні. Пророки мають урочисту відповідальність застерігати нас про наближення небезпеки, і вони будуть продовжувати це робити, якою б не була громадська думка чи настрої в суспільстві.

Попереджають про небезпеку, коли та ще далеко. “Пророк викриває гріх і передрікає його наслідки. Він є проповідником праведності. В окремих випадках пророки можуть заради блага людства одержати натхнення провістити майбутнє” (Путівник по Писаннях, “Пророк”, lds.org/scriptures/gs).

Пропонують безпеку і захист. Дослухаючись до застережень пророка, ми можемо знаходити безпеку і уникати негараздів, що можуть нас спіткати як кожного окремо, так і всіх разом, якщо ми не послухаємося. ■

ДРУГИЙ ШАНС

Коли я вперше з ним познайомилася, я тримала свою скрипку.

Він прослизнув біля мене, коли я заходила у їдальню, а мій футляр зі скрипкою шльопнув мене по нозі.

“Скрипка”,—сказав він, підійшовши.

“Так”,—відповіла я.

Я ніколи не розмовляла з людиною, яка мала якісь вади, і не знала, що ще сказати. Він пішов за мною до мого столика і сів поруч, вказуючи на футляр зі скрипкою.

“Скрипка”,—сказав він знову.

Я відкрила футляр і його очі засяяли. Він незграбно провів пальцем по струнах. Мое серце стиснулося, коли я подумала, що струна може порватися, тож я закрила кришку футляра. Він обняв мене, перш ніж я пішла.

Після цього я часто його бачила.

Щоразу, коли він бачив мене, він обнімав мене руками за плечі і цілував у маківку.

“Скрипка”,—сказав Вільям, підходячи до мене.

До кінця навчання у школі я завжди намагалася уникати його, коли бачила, що він наближається. Коли він знаходив мене і починав стискати в обіймах і цілувати, я терпіла це кілька секунд з вимушеною усмішкою, а потім хутко йшла геть, не промовивши і слова.

“О, ні”,—пробурмотіла я, коли побачила його на своєму останньому концерті у складі шкільного оркестру. Після концерту він попрямував до того місця, де ми з друзями стояли перед входом до актового залу.

Мої друзі розступилися, коли він з усмішкою підійшов до мене з розкритими обіймами.

“Вільяме!”

Я озирнулася і побачила жінку, яка бігла до нас.

“Вибачте,—сказала вона, беручи його за руку.— Вільям любить скрипку. Він благав мене, щоб я привела його сьогодні на цей концерт. Ходімо, любий”.

До тієї миті я навіть не усвідомлювала, що не знала його імені. Я вперше побачила Вільяма два роки тому, але так довго його

уникала, що ніколи не доклала зусиль, щоб справжньому з ним познайомитися. Коли я побачила, як Вільям і його мама віддаляються, на мене накотила хвиля сорому.

Через багато років, коли я вже вийшла заміж, у мене

народився чудовий маленький хлопчик з синдромом Дауна, якого ми назвали Спенсер. Я часто згадувала Вільяма, коли дивилася на свого сина, і думала, чи станеться зі Спенсером щось подібне. Чи будуть люди його уникати, бо він надто багато цілується чи надто сильно обіймає? Чи будуть його однолітки незручно почуватися через його обмеження?

Коли Спенсеру було чотири місяці, я повезла його до місцевої лікарні на огляд. Коли я виймала його з машини, то побачила двох людей, які виходили з лікарні. Я не могла повірити, що то був Вільям і його мама.

“Вільяме!” Я покликкала його, коли підійшла ближче. Мое серце калатало.

“Привіт!” Він неквапливо перетнув паркувальний майданчик, а на його обличчі сяяла широка усмішка. Він простягнув свою руку і енергійно потиснув мою.

“Як ти?”—я запитала його.

“Скрипка”,—сказав він, а його очі радісно сяяли.

Скрипка. Він також мене згадав. “Так,—ледь сказала я, усміхаючись крізь сльози.—Я граю на скрипці”.

Поки ми розмовляли, я серцем молилася за лагідні милості люблячого Небесного Батька, Який знав, як сильно я хотіла зустрітися з Вільямом ще раз. Я вдячна, що Бог бачив мене—молоду матір, збентежену через хворобу свого сина і схвильовану думками про його майбутнє—і дав мені цю зустріч, нагадуючи, що Він знає про нас. ■ Кейлі Болдуїн, шт. Аризона, США

Я чув, як жінка
поклала на
прилавок безліч
монеток, щоб оплатити
свій чек.

ДОПОМОЖИ ЇЙ

Я стояв у черзі на бензозаправці. Переді мною була мати з двома малими дітьми, яка попросила заправити її на 3 долари і ще купила два ріжки ванільного морозива.

З першого ж погляду я зрозумів, що вони були дуже бідні. Діти були босі в обірваному одязі.

Я чув, як жінка поклала на прилавок безліч монеток, щоб оплатити свій чек.

Оплативши свій бензин, я вийшов і глянув на машину тієї матері. То була стара модель, яка, ймовірно, споживала багато бензину.

Я відчув співчуття до цієї матері двох дітей, але завів мотоцикл і вирушив у своїх справах.

Я їхав по шосе менше хвилини, як раптом відчув голос: “Допоможи їй”. Я відчув це спонукання двічі.

Я заперечно похитав головою, думаючи, що вона, ймовірно, вже поїхала. І взагалі, що я їй скажу?

Я чітко відчув голос втретє: “Допоможи їй!”

Я повернув назад до бензозаправки, намагаючись уявити, що скажу, якщо вона все ще там.

Підїхавши, я побачив, що двері її машини відчинені. Вона сиділа на місці водія, а двоє малих дітей із задоволенням їли морозиво на задньому сидінні.

Я коротко помолився, запитавши в Небесного Батька, що маю сказати. Той же голос сказав мені:

“Представся і запитай, чи їй потрібна допомога”. Я підійшов до її машини і назвав себе. Я їй сказав, що відчув спонукання запитати, чи їй потрібна допомога.

Вона почала плакати і сказала: “Я щойно закінчила молитися Ісусові, просячи Його послати когось мені на допомогу”.

Небесний Батько відповів на її молитву. Я заплатив за бак бензину і дав їй номер телефону одного брата в нашому кворуму старійшин, який у той час наймав людей на роботу. Я не знаю, що сталося з тією молодою матір’ю після того, але я вдячний, що діяв за спонуканням допомогти їй. ■

Томас Роббінс, шт. Каліфорнія, США

НЕ СТРІЛЯЙ!

Ми з Бобом сиділи в нашій поліцейській машині, чекаючи на якісь ознаки руху на вулиці. Ми вели спостереження вже дві години, після того як помітили машину, про яку повідомили на поліцейській радіохвилі.

“Зараз відбувається пограбування,—почули ми повідомлення на

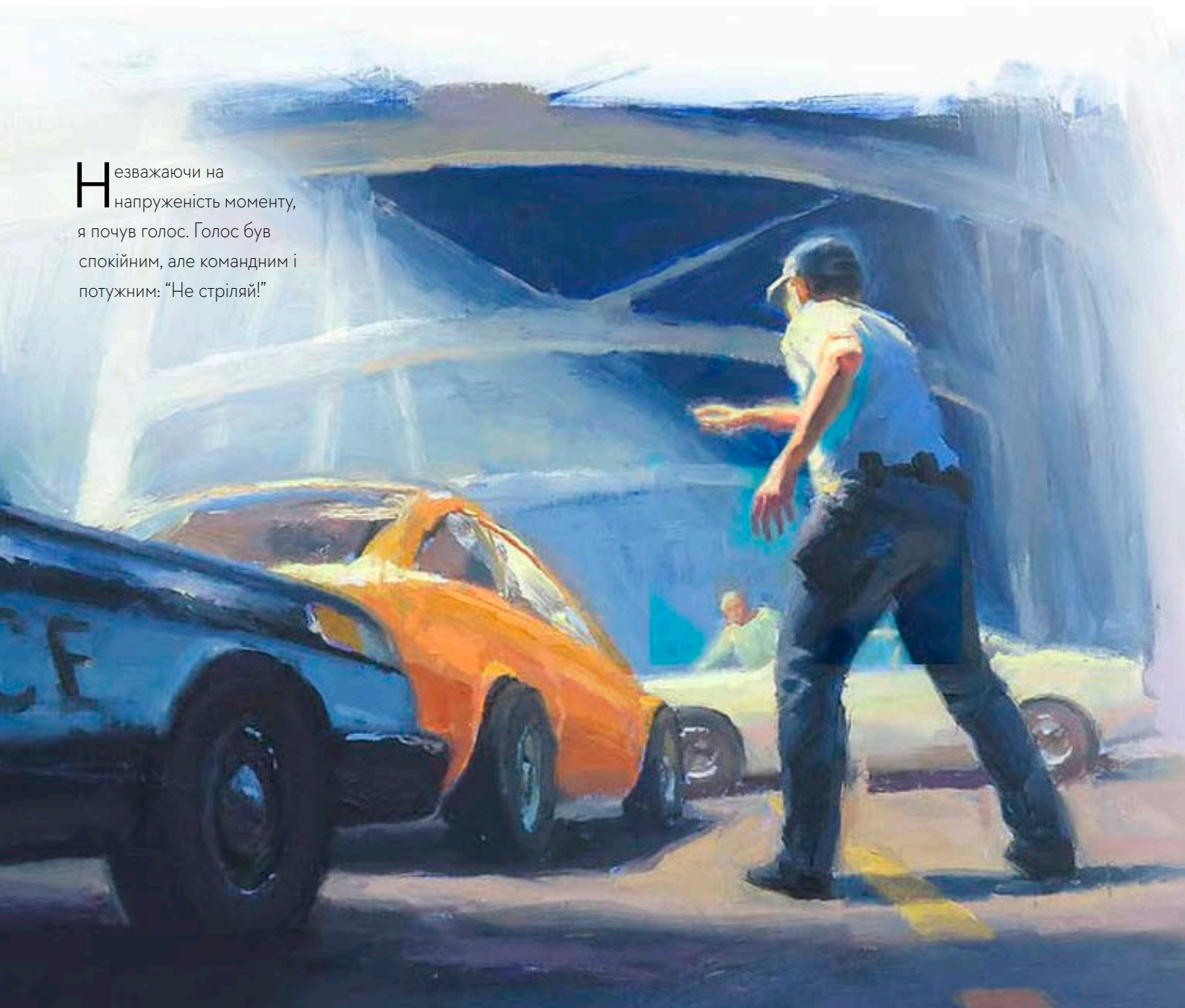
радіохвилі.—Двоє чоловіків, обоє озброєні. Їх шойно бачили на помаранчевій автівці. Свідки кажуть, що чоловіки поводитися грубо й були готові стріляти”.

У цьому районі останнім часом відбулося кілька розбійних нападів, однак попри всі наші найкращі зусилля грабіжники постійно

зникали. Такі думки роїлися в моїй голові, коли я побачив дві постаті, що вийшли з будинку на темну вулицю й застрибнули в помаранчевий автомобіль. Зараз вони рухалися в нашому напрямку.

“Надішліть до нас додаткову команду,—сказав я.—Підозрювані рухаються на північ від

Незважаючи на напруженість моменту, я почув голос. Голос був спокійним, але командним і потужним: “Не стріляй!”

нашого місцезнаходження”.

Наша додаткова команда—двоє поліцейських у цивільному в автомобілі без розпізнавальних знаків, їхали попереду тієї машини, а ми з Бобом—за нею. Коли всі три автомобілі виїхали на міст, наша допоміжна команда раптово перегородила дорогу перед помаранчевим автомобілем, а ми зупинилися позаду, таким чином заблокувавши підозрюваних. Майже відразу ж авто зупинилося, і дві постаті зникли з нашого поля зору.

“Виходьте з машини, руки за голову!”—скомандував я, виходячи з машини. Ніхто не відреагував.

Готуючись вистріляти зі свого пістолета, я знову скомандував: “Виходьте з машини, руки за голову! Зараз же!”

Раптом водій піднявся і повернувся до мене. Я побачив, як металевий предмет заблищав у його руках.

Моя поліцейська виучка і здоровий глузд наказували натиснути на курок і врятувати собі життя. Але, незважаючи на напруженість моменту, я почув голос. Голос був спокійним, але командним і потужним: “Не стріляй!”

Я був готовий до того, що в мене вистрілять у будь-яку мить, але я чекав, що стрілянина відкриється з машини. Натомість водій підняв руки, підняв над головою те, що було схожим на пістолет, і поклав руки на коліна.

“Стояти!”—сказав я, кинувшись до автомобіля.—“Не рухатися!”

Все, що відбувалося, було схоже на сцену з кінофільму, поки я не

зрозумів, що запеклими злочинцями у машині є дві налякані дівчини. Те, що я прийняв за пістолет, було застіркою від паска безпеки.

Дівчата, як ми дуже швидко дізналися, позичили автомобіль своїм кавалерам. Вони навіть не підозрювали, якими людьми ті були.

“Я вже подумав, що ти на волонтерку від смерті, Келе!”—пізніше сказав мені Боб.—“Я мало не відкрив вогонь. Не знаю, що мене зупинило”.

Два детективи в автомобілі без знаків сказали те ж саме, хоча ніхто з них, окрім мене, не почув голосу. Я знаю, що лише сили небесні змогли врятувати тих двох дівчат від смерті й чотирьох поліцейських від трагічної помилки. Цей випадок дав мені переконливе знання, що наш Небесний Батько може і буде втручатися заради нашого блага. ■
Ім'я не вказується

ВЧІТЬ ЇХ ЧИТАТИ КНИГУ МОРМОНА

Під час нашого служіння в Женевській Швейцарській місії мене покликали й рукопоклали бути президентом філії, а мою дружину покликали президентом Товариства допомоги. Разом ми працювали зі всією нашою міццю, аби поживити активність у філії, яка переживала труднощі. Хоча

філію було організовано в 1960-х, уже впродовж багатьох років там не було хрищень, і за останні 15 років жоден місіонер не вирушив на служіння.

Було очевидно, що нам потрібна Господня допомога, аби знайти вирішення численних труднощів, перед якими постала філія. Після того як я молився про виклики цієї філії, Дух Господа сказав мені: “Навчай членів Церкви читати Книгу Мормона, і ти досянеш успіхів”.

Негайно ми склали плани, аби зобов'язати всіх членів Церкви почати читати Книгу Мормона.

Результати були неймовірними. Спокій і Дух повернулися у філію. Нові сім'ї приєдналися до Церкви. Спонукуваний бажанням служити один юнак вирушив на місію. Кілька шлюбів, які переживали труднощі, зміцнилися, а сім'ї—згуртувалися. Ця філія продовжує розвиватися й зараз.

Ми і члени філії стали свідками дивовижної сили Книги Мормона. Вона дійсно є наріжним каменем нашої релігії і нашого свідчення про євангелію і про Ісуса Христа. Ми любимо її всім своїм серцем. Вона є джерелом нескінченного і незмінного знання.

Цей випадок навчив нас, що Книга Мормона—це найцінніший засіб, який допомагає нашим братам і сестрам виходити з тіні духовної темряви, що вкриває землю. Ця книга приносить мир, радість, щастя і велике бажання йти за Спасителем Ісусом Христом. ■

Емілен Рю, пров. Квебек, Канада

Як розпізнати підробки Сатани

Денніс С. Гонт

Яклав кілька банкнот американських доларів до гаманця в продуктовому магазині, коли одна з них привернула мою увагу. Мені здалося, що зелений колір був трохи світлішим за інші, тож я розглянув її уважніше. Тоді я помітив, що зображення президента Джорджа Вашингтона не було таким чітким. І навіть папір на дотик був якимось не таким. Це була підробка! Касир обміняв цю банкноту на справжню, а потім передав підроблену купюру менеджеру магазину.

Після того я часто думав про підроблену доларову банкноту. Я думав, як довго вона була в обігу і скільки людей було обмануто упродовж років. Насправді, якби я не звернув увагу, то також міг би стати жертвою обману. Але, порівнявши купюру зі справжніми і зосередившись на різниці, замість того, щоб шукати подібність, я зміг визначити, що це підробка.

Книга Мормона сповнена прикладів духовних підробників, які застосовували методи Сатани,

обманюючи і зводячи людей, щоб отримати власну вигоду. Вивчаючи їхні прийоми і тактику, ми починаємо помічати їхні помилки і похибки так само, як натреноване око починає бачити різницю між справжніми грошами та фальшивими. Чим більше ми тренуємо своє око, щоб помічати різницю, тим краще ми будемо підготовлені, щоб виявляти сучасних обманщиків і протистояти їхній брехні.

Збір інформації про підробки Сатани

Сатана прагне звести нас на манівці своїми “фірмовими” духовними підробками, і якщо ми не будемо уважні, то будемо обмануті. Президент Джозеф Ф. Сміт (1838–1918) застерігав: “Сатана—вправний імітатор, і коли справжня евангельська істина все більше наповнює світ, то він поширює підробні монети хибного вчення. Стережіться його фальшивої валюти, бо за неї ви не придбаєте собі нічого, крім розчарування, нещастя, духовної смерті”¹.

**Коли ми
стикаємося
з духовними
підробками, Книга
Мормона може
допомогти нам
визначити, що є
істинним, а що—ні.**

Найкращий захист, який ми маємо для того, щоб не піддатися омані підробок Сатани—це якомога краще знати істини евангелії. Чим глибше ми знаємо істину, тим легше буде помітити різницю, коли Сатана підсовує нам свої підробки. Тож коли це стається, нам треба звертати увагу на відмінності, а не на подібність, так само, як я це зробив з доларовими банкнотами, тому що саме таким чином завжди буде виявлятися обман.

Президент Езра Тефт Бенсон (1899–1994) навчав: “Книга Мормона викриває ворогів Христа. ... Бог у Своему безмежному передбаченні так сформував Книгу Мормона, що ми можемо побачити помилку і знати, як протистояти хибним освітнім, політичним, релігійним та філософським концепціям нашого часу”².

Зараз ми у стані війни із Сатаною. Ми, подібно до будь-якого війська, маємо знати, що планує ворог. Наприклад, знання про те, де і коли

ворог буде нападати, може бути безцінною інформацією. Саме тому здобування таких даних називається “збиранням інформації”. Щоб знати свого ворога, треба стати розумнішим за нього. Книга Мормона може допомагати нам “збирати інформацію” про підробницькі методи Сатани.

Лестощі—це підробка

Більше половини обманщиків у Книзі Мормона використовували

лестощі та харизматичність для досягнення своїх цілей. Наприклад, Шерем був “освічений, тож досконало знав мову народу; отже, він міг застосовувати велику улесливість, і велику силу красномовства, згідно з силою диявола” (Кн. Якова 7:4). Злочестиві священники царя Ноя промовляли “марн[і] й улеслив[і] слова” (Мосія 11:7), таким чином спонукаючи людей вдаватися до ідолопоклонства та іншої злочестивості. Коригор досягнув

подібних результатів у свій час, “відводячи серця багатьох” (Алма 30:18). Як Амаликія, так і Гадіантон користувалися своєю схильністю до лестощів, аби зібрати війська злочестивих послідовників (див. Алма 46:10; Геламан 2:4).

І це не випадковість. Лестощі—це щось поверхнєве, нещире, порожнє і перебільшене. Нефій застерігав про тих, хто “навчатиме у цей спосіб лживим, пустим і дурним ученням, і будуть чванитися у своєму серці, і дуже прагнути приховати свої наміри від Господа; і їхні справи будуть у темряві” (2 Нефій 28:9).

Лестощі часто використовують для того, щоб обманути; як правило їх кажуть з певної причини або маючи приховану мету. У лестоцях стиль мови переважає над суттю, і вони грають на марнославстві та гордині тілесної людини. На відміну від них Господні пророки кажуть прості, але важливі істини, які нам *треба* почути.

Лестощі—це мова, якою промовляє Сатана. Президент Джеймс Е. Фауст (1920–2007), який служив другим радником у Першому Президентстві, казав: “Часто голос [Сатани] звучить так переконливо, а його послання так легко знаходять пояснення. Це приємний, інтригуючий голос, який звучить дуже ніжно. В ньому немає грубих нот або дисонансу. Ніхто б

“Голос [Сатани]— це приємний, інтригуючий голос. ... Ніхто б не слухав голосу Сатани, якби він звучав різко або непривабливо”.

не слухав голосу Сатани, якби він звучав різко або непривабливо”³.

Коли світ знайомить нас з ідеєю, філософією чи думкою, яка апелює лише до нашого марнославства чи гордині або просто звучить надто добре, щоб бути правдою, це має бути для нас негайним застереженням. Ставтеся до таких ідей, як до підробки. Порівняйте їх з істинами, яких вас навчають Господні пророки. Шукайте відмінності, а не подібність, і підробність таких ідей стане явною.

Негор—популярний обманщик

Негор вправно користувався одним з методів Сатани—лестоцями. Давайте на його прикладі дослідимо дії духовного підробника. Негор, чие вчення, як здавалося, містить

ідею про викупителя, був популярним і харизматичним проповідником серед нефійців. Негор знайшов багато послідовників, навчаючи, що “все людство буде врятовано в останній день” і “всі люди будуть мати вічне життя” (Алма 1:4).

Чи розуміємо ми, чому послання Негора було таким привабливим? Він навчав про невибагливого і спокійного Бога—Бога, Який, люблячи усіх, усіх і спасе, що б там не було. Тож ідіть і чиніть все, що заманеться, оскільки все це добре. Це спокуслива філософія, яку сприймало багато людей не лише в добу Негора (див. Алма 1:5), але і в наш час. Безкоштовний квиток на небеса—це те, що, вочевидь, люди хочуть мати.

САТАНА ПОШИРЮЄ БРЕХНЮ

“Сатана, наш супротивник,

хоче, аби ми зазнали невдачі. Він поширює свою брехню, намагаючись зруйнувати нашу віру. Він хитро припускає, що люди, сповнені сумнівів, скептицизму, цинізму, є розумними і освіченими, а ті, хто має віру в Бога і Його чудеса—наївні, сліпі або дозволяють промивати собі мізки. Сатана буде казати, що правильно сумніватися в духовних дарах і вченнях істинних пророків”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “Не лякайся, тільки віруй!”, Ліягона, лист. 2015 р., с. 78.

ми можемо поступово навчити своє око, а також розум і дух розпізнавати відмінності між істиною та брехнею. Якщо ми будемо так робити, то розпізнаємо підробників і будемо протистояти їхньому обману. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ПОСИЛАННЯ:

1. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 376.
2. *Учення Президентів Церкви: Езра Тейт Бенсон* (2014), с. 142.
3. Джеймс Е. Фауст, “Сили, що врятовують нас”, *Ліягона*, січ. 2007, с. 4.

То що ж було не так у посланні Негора? Давайте ще раз розглянемо основні положення його доказів:

- Бог створив усіх людей—правда.
- Бог любить усіх людей—правда.
- Нам не треба боятися Бога—правда.
- Нам слід радіти думці про спасіння—правда.

Поки що є багато спільного між тим, чого навчав Негор, і євангельськими істинами. Але пам’ятайте—так само, як і у випадку з фальшивими грошами, нам треба дивитися на відмінності, а не подібність. Тож давайте розглянемо останнє твердження Негора:

- Бог дасть кожному вічне життя—неправда!

Ось тут міститься важлива різниця, яка вказує на Негора як на духовного підробника. Спасіння від фізичної смерті *дійсно* гарантовано всім, але спасіння від духовної смерті відбувається за умови нашого свідомого покаяння. Якщо ми каємося, тоді ми можемо отримати вічне життя (див. Кн. Якова 6:11). Але безкоштовного проїзду немає.

Гедеон і Алма розпізнали обманщика

Злочестивість Негора було вкрито в той день, коли він зустрівся

з Гедеоном—праведним учителем у Церкві Божій. Гедеон за багато років до того протистояв царю Ною, тож мав досвід спілкування з духовними підробниками (див. Мосія 19:4–8). Негор “почав сперечатися з ним різко, що він може відвести людей від церкви; але [Гедеон] протистояв йому, переконуючи його словами Бога” (Алма 1:7). Гедеон розпізнав у Негорі підробника. Як тільки його було викрито, Негор вдався до іншого методу Сатани—вбивства. Але смерть Гедеона не була марною. Люди привели підробника Негора до Алми на суд.

Алма зрозумів, що справа була не лише в тому, що Негор був винний в орудуванні священиків і вбивстві, але також у тому, що якщо його не покарати, то орудування священиків серед людей “доведе їх до повного знищення” (Алма 1:12). Тож Негор був засуджений до смерті, і прийняв “ганебну смерть” (Алма 1:15).

Гедеон і Алма є для нас взірцями. Якщо з нами Дух, ми будемо бачити і чути “речі, як вони дійсно є” (Кн. Якова 4:13). Ми розпізнаємо оманливі плани і схеми Сатани “досконалим знанням, як денне світло від темної ночі” (Мороній 7:15).

Наш оманливий ворог розумний, але подібно до Гедеона та Алми ми можемо бути розумнішими. Так само як я почав поступово розпізнавати відмінності між двома доларовими банкнотами, що були у мене,

Бачити благословення на Мадагаскарі

Мінді Енн Селу

Співробітник редакції церковних журналів

Після того як його дружина болісно перенесла викидень під час першої вагітності, Солофо Равелохаона відчув, що їхні молитви було почуто, коли через рік вона завагітніла вдруге. Разом зі своєю дружиною, Гері Мартіне, вони вважають народження своєї доньки одним з найбільших благословень. Солофо пояснює: “Оскільки ми просили Бога і Він дав нам її, ми дали їй ім’я, яке малагаською мовою означає “Відповідь від Бога”.

Солофо, молодий чоловік з Мадагаскару, переконаний, що Бог відповідає на молитви і у певний час благословляє вірних. “Життя важке,—каже Солофо,—і коли люди не отримують того, що хочуть, дехто починає запитувати: “Чому це сталося зі мною?” Вони можуть залишати Церкву або ставити під сумнів свою віру в Бога. Але коли ми живемо за євангелією і читаємо Писання, тоді все стає легшим. Якщо ви дійсно живете за євангелією, то дійсно бачите благословення”.

Оскільки Солофо живе у країні, де існують справжні труднощі, наприклад, надзвичайна бідність, нестабільність уряду, слабка інфраструктура і стихійні лиха, тоді стає зрозумілим, чому він каже, що життя важке. Але для нього благословення, які приносить життя за євангелією, переважають будь-які труднощі. “Я навіть не можу перелічити благословень, які отримую, якщо живу за євангелією”,—каже він.

Оскільки Церква відносно нова на Мадагаскарі (першу філію було організовано в 1990 році), Солофо каже, що найскладнішим в тому, щоб бути членом Церкви, є слухи й неправильне розуміння Церкви. Солофо каже, що подібно до того, як це описано у видінні Легія про дерево життя, “люди не можуть повністю прийняти євангелію і жити за нею, оскільки їм соромно перед своїми друзями і вони бояться, що від них відмовиться сім’я”. На думку Солофо його вирізняє те, що, він ніколи її не соромився. Я жив за євангелією і завжди хотів розповідати про неї своїм колегам, хоча дехто з них не виявляє справжньої зацікавленості”.

Попри політичну нестабільність та економічні труднощі у країні, Солофо покладається на благословення, які приносить життя за євангелією.

Він часто ділиться своїм простим свідченням, так часто, що його колеги прозвали його “пастором”.

У вирі економічної і політичної нестабільності Солофо і Гері Мартіне покладаються на благословення своїх храмових завітів (вони уклали шлюб у Йоганнесбурзькому храмі в Південно-Африканській Республіці через рік після того, як обое відслужили на місії: він—в Уганді, а вона—на Мадагаскарі), і також покладаються на Господа. “У мене є євангелія, і я просто віддаю своє життя у руки Бога”,—пояснює Солофо. Він може покладатися на своє міцне свідчення, бо вже має віру у “відповіді від Бога”. ■

БІЛЬШЕ ПРО СОЛОФО

Що ти любиш їсти?

Їжа, яку ми їмо—це рис, багато рису. Одна зі страв, яка мені подобається, називається *рав-тото*. За допомогою спеціального знаряддя ми подрібнюємо листя маніюки і подаємо його з рисом і свининою.

Що тобі подобається робити у вільний час?

Мені подобається грати на синтезаторі, співати і читати. Оскільки президент філії знав, що я люблю співати і вмю грати на синтезаторі, то коли я прийшов у філію, він сказав: "О, нам потрібна людина, яка керуватиме хором", і я запропонував себе. Раніше у них не було хору, але я почав їх учити, а зараз їм це подобається.

ФАКТИ ПРО МАДАГАСКАР

Мови: французька, малагаська
Столиця: Антананаріво

ФАКТИ В ЦИФРАХ

Населення: 22005222 (на 2012 р.)

80 % тварин, які живуть на Мадагаскарі, не зустрічаються ніде у світі

4-й за величиною острів у світі
60 % ваніліну у всьому світі експортується з Мадагаскару

ЦЕРКВА НА МАДАГАСКАРІ

9190 святих останніх днів
37 приходів і філій
2 коли
1 місяця

Старійшина
Дейл Г. Ренлунд
З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

ДУХОВНА СТАБІЛЬНІСТЬ: ЯК ЗБУДУВАТИ КОРАБЕЛЬ, ЩО НЕ ТОНЕ

*Нам потрібно мати достатню духовну стабільність,
аби успішно просуватися земним життям і безпечно
повернутися до нашого небесного дому.*

На початку 17-го століття шведський король Густав II Адольф дав наказ побудувати військовий корабель, який назвали *Васа*. На побудову корабля пішло багато матеріалів, у першу чергу дуба, з якого будували судно. Густав Адольф уважно слідкував за процесом будівництва, намагаючись переконатися в тому, що *Васа* дійсно відповідає всім його сподіванням.

Після початку будівництва Густав Адольф наказав, щоб *Васу* зробили довшою. Оскільки опори для ширини вже були побудовані з дорогоцінного дуба, король наказав будівельникам збільшити довжину корабля, не збільшуючи ширину. Хоча кораблебудівники знали, що таким чином вони ставлять під ризик мореплавність *Васи*, їм не хотілося казати королю те, що, як вони знали, він не хотів чути. Вони поступилися. Густав Адольф також наполягав на тому, щоб цей корабель мав гармати не лише на одній палубі, як це було прийнято, але на трьох палубах, а найважчі з них розмістити на верхній палубі. І знову всупереч здоровому глузду кораблебудівники погодилися.

10 серпня 1628 року *Васа* розпочала своє перше плавання. Після того як *Васа* залишила бухту, сильний вітер напнув вітрила і корабель почав нахилитися. Невдовзі “корабель нахилився на правий бік і вода хлинула через гарматні бійниці, а корабель повільно пішов на дно з розправленими вітрилами, прапорами й усім іншим”¹. Перший заплив *Васи* був довжиною в 1280 метрів.

Бажання Густава Адольфа мати екстравагантний символ свого статусу погубило конструкцію корабля, який міг стати прекрасним вітрильним судном, найпотужнішим військовим кораблем свого часу. Внаслідок небажання кораблебудівників висловлювати свою думку—їхній страх почути невдоволення короля—король не дізнався того, що знали й розуміли вони. Усі залучені до

будівництва втратили з поля зору мету всієї справи: захищати Швецію і сприяти інтересам держави за кордоном. Корабель, під час будівництва якого порушуються закони фізики,—це просто човен, який не попливе.

Аби ми успішно пливли морем свого життя, необхідно мати достатню духовну стабільність, щоб протистояти вітрам і течіям, робити необхідні повороти й безпечно повернутися до небесного дому. Є те, що ми можемо робити аби посилити свою духовну стабільність. Я згадаю лише чотири речі.

✦ **Послух Божим заповідям**

Перша—це послух Божим заповідям. Так само як *Васа* підвладна дії законів фізики, так і всі ми підвладні дії духовних законів. Ніхто не є винятком. Нам необхідно дотримуватися цих духовних законів, які ми називаємо Божими заповідями.

Хоча дотримання законів фізики могло здаватися обмеженням для Густава Адольфа, однак *Васа* не потонула б ще до початку виконання свого завдання, якби ці закони не було порушено. Навпаки, це дало б свободу і гнучкість у здійсненні того, що треба було здійснити.

Так само й послух Божим законам захищає нашу свободу, гнучкість і здатність досягати свого потенціалу. Заповіді не мають на меті обмежувати нас. Натомість послух веде до більшої духовної стабільності й тривалого щастя.

Послух—це наш вибір. Ісус дав настанову: “Ось, Я дав вам заповіді; отже, виконуйте Мої заповіді” (3 Нефій 15:10). Це настільки просто. Визначтеся з цим. Вже зараз прийміть рішення бути в усьому слухняними. Ніщо не сприятиме духовній стабільності так, як це. Ніщо не дасть нам більшої свободи у виконанні нашої життєвої місії.

✦ **Прислухатися до поради й навчатися все життя**

По-друге, нам треба звертати увагу на поради з надійних джерел і дослухатися до них та брати зобов'язання навчатися впродовж усього життя.

Одна з пасток на шляху здобуття знань—це пихатість, яка може виникати, коли ми думаємо, що знаємо настільки багато, що вже нічого не треба вивчати. Ми всі це спостерігали в людях, які надто впевнені у своїй неперевершеності. Дійсно важко навчатися всезнайку.

Знаючи про це і бажаючи навчатися все життя, президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, сказав: “Я все ще дитина, який треба багато навчатися. Майже кожен може мене чомусь навчити”². Коли президент Айрінг давав мені покликання генерального авторитету, то виклав мені важливий урок. Він сказав, що коли хтось розповідає історію, яку він раніше вже чув, або цитує уривок з Писань, який він дуже добре знає, то запитує себе: “Чому Господь звертає мою увагу на це” і “Чого ще я маю навчитися з цієї історії або уривка?” Якщо ми хочемо посилити свою духовну стабільність, то матимемо бажання навчатися і будемо достатньо смиренними, аби прийняти спрямування незалежно від свого віку й досвіду.

Цей вибір дійсно є нашим. Ми можемо слухати й брати до уваги пораду, дану церковними провідниками, особливо тими, яких ми підтримали як пророків, провидців та одкровителів, а також батьками і надійними друзями—або ж відкидати її. Ми можемо прагнути навчатися все життя—або ж не перейматися. Ми можемо зміцнювати свою духовну стабільність—або ж ні. Якщо нам не вдасться зміцнити свою духовну стабільність, ми уподібнимся до *Васи*—корабля, який не поплив.

✦ Служіння іншим

По-третє—якщо ми налаштовані на людей навколо нас, допомагаємо іншим та служимо, ми зміцнюємо свою духовну стабільність.

Ми більше зосереджені на вічності, коли зосереджуємося на інших людях, прагнучи допомагати дітям Небесного Батька. Я зрозумів, що набагато легше отримувати натхнення, коли я в молитві прагну дізнатися, як допомогти іншим людям, ніж коли я просто молюся за себе.

Ми можемо думати, що колись у майбутньому нам буде легше надавати допомогу. Але насправді цей момент наступив уже зараз. Ми помиляємося, коли думаємо, що буде зручніше, коли ми матимемо більше часу, більше грошей або більше усього, аби служити іншим. Незалежно від наших обставин у нас є вибір. Чи будемо ми допомагати іншим, чи ні? Ми провалимо дуже важливий екзамен у своєму житті, якщо вирішимо не надавати допомоги тим, хто її потребує. А якщо ми все таки допомагаємо, то збільшуємо власну духовну стабільність.

✦ Зробити Ісуса своєю основою

Четверте і останнє та найважливіше—наша духовна стабільність зростає пропорційно тому, наскільки ми будемо на основі, якою є Ісус Христос.

Без Христа ми схожі на судно, яке розгойдують хвилі. У нас немає сил, бо у нас немає вітрил. У нас немає стабільності, особливо під час шторму, бо ми не маємо якоря. У нас немає напрямку або мети, бо ми не маємо того, чим можемо бачити. Ми повинні зробити Христа своїм фундаментом.

Аби протистояти вітрам та течіям життя, долати їх і бути готовими до них у своєму житті, ми повинні дотримуватися Божих заповідей; смиренно, охоче і постійно навчатися; служити іншим та зробити Ісуса Христа основою свого життя. Таким чином ми посилимо власну духовну стабільність. На відміну від *Васи* ми зможемо повернутися в безпечну бухту, виконавши своє завдання. ■

З виступу на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга 16 вересня 2014 р. Повну версію виступу англійською мовою можна знайти на сайті speeches.byu.edu.

ПОСИЛАННЯ

1. Лист від Шведської ради королівства до короля Густава II Адольфа; переклад цитовано в Richard O. Mason, "The Vasa Capsizes," virtualschool.edu/mon/CaseStudies/Vasa/vasa.html. Є багато розповідей про *Васу*; див., наприклад, vasamuseum.se/en, де можна знайти історії та інші посилання.
2. Henry B. Eyring, in Robert I. Eaton and Henry J. Eyring, *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring* (2013), 409.

ВИВЧИТЬ ГІМН за 10 хвилин!

Складено і адаптовано Деніел Картер

Церковний відділ музики та мистецтва

Якщо ви ніколи не грали на піаніно раніше, але завжди хотіли навчитися, пропонуємо вам таку нагоду. Усе, що вам потрібно, це музична клавіатура. Навіть якщо у вас її немає, ви можете взяти цю статтю з собою у те місце, де є піаніно або синтезатор, і почати навчання.

Цей урок є настільки простим і легким, що ви зможете в кінці його зіграти гімн. Насправді ви можете навчитися грати мелодію гімну вже через 10 хвилин цього уроку!

Готові? Давайте почнемо!

Підготовка до гри на піаніно

1. Коли ви сіли за піаніно і поклали пальці на клавіші, відсуньте стілець назад настільки, щоб ваші лікті злегка зігнулися.
2. Сядьте посередині стільця, прямо навпроти середньої частини клавіатури.
3. Сядьте ближче до переднього краю стільця, випряміть спину, трохи нахиліться вперед.
4. Ноги поставте на підлогу.
5. Сядьте зручно, тримайте поставу.
6. Переконайтеся, що освітлення досить добре і ви бачите ноти й клавіатуру.

7. Підведіться. Опустіть руки і розслабте їх. Зверніть увагу на природний згин долоней, ніби вони тримають м'ячик. Знову сядьте і покладіть пальці на клавіатуру, зберігаючи той самий природний згин.
8. Розмістіть руки над клавіатурою так, щоб пальці торкалися майже середини великої частини

білих клавіш. Тримайте долоні над клавіатурою, але не кладіть їх на клавіші або на дерев'яну частину під клавішами.

9. Натисніть на клавішу пучкою пальця—трохи нижче кінчика пальця. Залишаючи пальці зігнутими, піднімайте їх від суглобів долоні. Коли ви будете ударяти по клавішах, пальці в суглобах залишайте зігнутими.

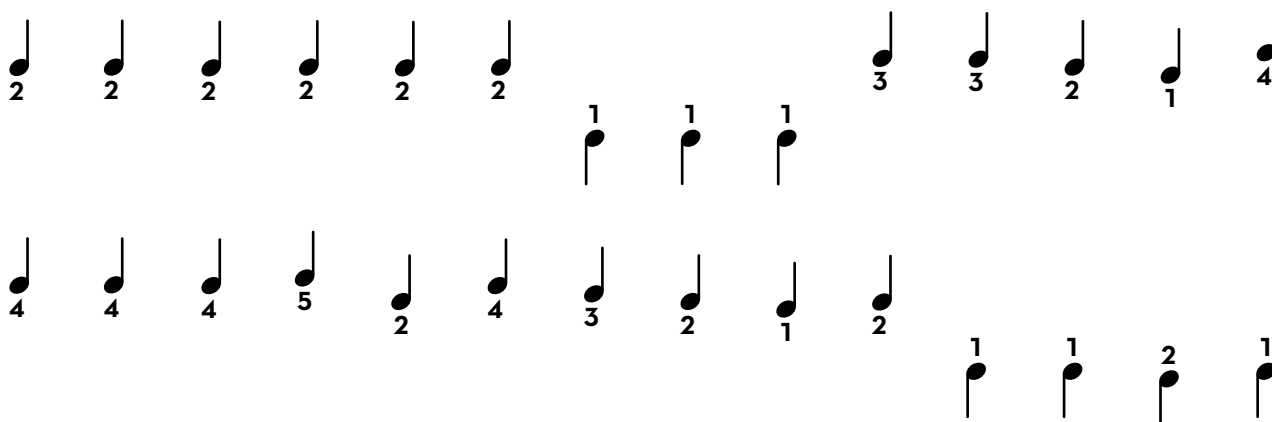

Грати за номерами пальців

Аби ви могли правильно розмістити пальці на кожній клавіші, кожному пальцю відповідає цифра, як показано тут. Номери пальців написані біля нот на сторінці.

Покладіть руки на будь-які п'ять клавіш, тримаючи кожен палець над однією клавішею. Вивчіть номери пальців, натискаючи на клавіші відповідними пальцями, як показано на малюнку. Правій руці відповідають

цифри, які йдуть у висхідному порядку. Ноти для лівої руки позначені цифрами у низхідному порядку.

Як грати гімн “За древнім містом пагорб є”

Покладіть руки на клавіатуру, як показано нижче.

Щоб вибрати правильну позицію, звернуть увагу на те, що чорні клавіші розміщуються групами по три і дві.

Грайте цей гімн тими пальцями, яким відповідають вказані цифри, як це показано на малюнку. Ноти, вказані цифрами у висхідному порядку—для правої руки, а ноти, вказані цифрами у низхідному порядку—для лівої руки. Займайтеся, поки ви не будете грати цей гімн упевнено. Використовуйте принципи правильного

розміщення пальців, вказані в переліку з дев'яти пунктів.

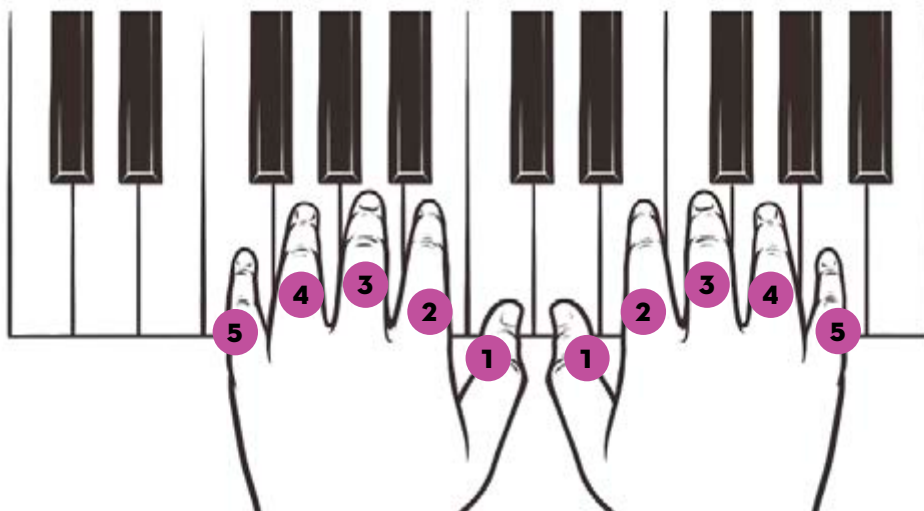
Тепер ви познайомилися з грою на піаніно і вивчили просту мелодію гімну. Щоб грати інші гімни, вам треба оволодіти основоположними знаннями про такти, ритм і ноти.

А зараз ми вам скажемо головне: урок, який ви щойно засвоїли—це перший урок з “Церковного курсу гри на піаніно”, доступного шістьма мовами в Церковному розподільчому центрі¹. Легкий для сприйняття навчальний план допомагає вам навчатися самостійно і групами. Ви можете

навіть долучити до навчання гри на піаніно всю свою сім'ю під час заходу на домашньому сімейному вечорі. Цей курс можна закінчити усього за шість тижнів.

Численні дослідження показують, що індивідуальні заняття музикою сприяють вмінню учнів краще зосереджуватися, покращувати академічне навчання і розмірковувати².

Навчаючись виконувати музику, ми розвиваємо таланти, якими Господь нас наділив, поглиблюємо свої знання і вивчаємо багато різних способів застосування своїх знань і талантів для розбудови Його царства. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Щоб замовити “Набір для гри на піаніно” зайдіть на сайт store.lds.org.
2. Див. Laura Lewis Brown, “The Benefits of Music Education,” pbs.org; Jessica Velasco, “How the Arts Can Help Students Excel,” the Science of Learning Blog, Dec. 11, 2012, scilearn.com/blog/how-arts-help-students-excel; “Music Helps Children Learn Maths,” *The Telegraph*, Mar. 22, 2012, telegraph.co.uk.

РІШЕННЯ ОБЛИШИТИ МУЗИКУ

Мій рівень гри на піаніно не покращувався навіть після років занять музикою. Мої батьки сказали, що я можу перестати займатися за однієї умови: мені треба вивчити 50 гімнів.

Гретхен Блекберн

Я рішуче увійшла в дім зі сльозами на очах після ще одного невдалого уроку гри на піаніно. Я вже чотири роки займалася музикою, а мій рівень гри мало чим покращився з того часу, як я навчилася грати “Я лисичка, я сестричка”. Моя вчителька намагалася знайти, за що можна було б похвалити мою жахливу гру, але від цього мені було лише гірше. Батьки платили гроші за уроки гри на піаніно, на які я не хотіла ходити і не покладала на них особливої надії.

Я хотіла, щоб батьки дозволити мені перестати займатися музикою. “Будь ласка,—благала я.—Я зроблю все, що завгодно. Тільки скажіть”.

Обговоривши між собою це питання, вони сказали: “Якщо ти

вивчиш 50 гімнів, ми дозволимо тобі більше не займатися”.

Я відразу ж взялася за справу. Я так сильно хотіла облишити гру на піаніно, що була готова займатися більше часу. На розучування першого гімну “Ми вдячні, о Боже Всевишній” (*Гімни*, № 10), пішов майже місяць. Я все ще мала намір облишити музику, тож продовжувала займатися.

І сталося щось цікаве: мені було все легше розучувати гімни. Я почувалася щасливішою увесь тиждень. Я помітила, що наспівую гімни упродовж дня і голосніше співаю на причасних зборах.

Згодом я перестала слідкувати, скільки гімнів я вивчила. Оскільки я краще оволоділа грою на піаніно, то зрозуміла, що можу вивчити новий гімн

майже досконало менше ніж за 30 хвилин.

Коли я все ж таки підрахувала їх, то побачила, що вивчила набагато більше за 50 гімнів. І я вже зовсім не збиралася припиняти заняття на піаніно. Я стала більш упевненою у своїй здатності грати і відчувала силу гімнів у своєму житті.

Гімни подібні до Писань: вони промовляють істину. Коли я граю гімни, то мені здається, ніби я занурююся в Писання. Вміння грати гімни стало для мене швидким стартом для зміцнення свідчення і пізнання істини. Я помітила, що повторюю слова різних гімнів, і це допомагає мені прожити день. Гра на піаніно зміцнила моє свідчення і відкривала двері, куди б я не йшла. ■

Автор живе у Нью-Йорку, США.

ШОК, СМУТОК І БОЖИЙ ПЛАН

*Під час **найжахливішого періоду** свого життя,
я відчувала, що **Небесний Батько був поруч зі мною**,
коли я проходила весь цей шлях.*

Паола Каюпі

Якось рано-вранці у 2008 році моя мама розбудила мене, щоб я йшла до школи. Того ранку я була по-справжньому щаслива, але я не знала, що він обернеться найгіршим днем мого життя або останнім разом, коли я була з нею. В той день я не змогла побути на всіх уроках, бо за мною приїхала подруга нашої сім'ї, щоб забрати мене і сказати, що мама покінчила життя самогубством. Мені було лише 12 років.

Я подумала: “Як я можу жити без мами?” Вона була моєю найкращою подругою.

Я плакала упродовж місяців. Я не хотіла ходити до школи, бо інші діти ставилися до мене по-іншому і жаліли мене. Я не знала, що мені робити; але одне я знала точно—я мала бути сильною в очах інших.

Одного дня, через п'ять чи шість місяців після маминої смерті, я була сама в своїй кімнаті, сиділа біля вікна і плакала, намагаючись зрозуміти, навіщо я тут. Раптом у своєму розумі я почула голос: “Ти Моя донька. Я не дам тобі страждати”. Я знала, що це був Бог. Але я була здивована, бо не вірила більше в Нього, особливо з того часу, як відчула, що саме Бог забрав від мене маму. Хоча я не знала, що Він має на увазі, я відчула себе в безпеці.

Через три роки я поїхала до Рима, в Італію, щоб провідати свого дядька. Він постійно розповідав мені про церкву, до якої ходив. Однієї неділі він узяв мене з собою. Я завжди пам'ятатиму, як вперше підійшла до

дверей церкви і, увійшовши, відчула любов Небесного Батька. Було таке почуття, наче я вдома.

Я почала ходити до церкви кожної неділі й на всі заходи, що проводилися в будні дні. Мені подобалося бути з молоддю Церкви. Завдяки їм я стала щасливішою. Вони думали так само, як я, і вірили в те саме, що і я. Потім через три місяці літні канікули закінчилися і я мала повертатися до Албанії.

Після повернення додому я сказала татові про почуття, які мала, і якою щасливою була весь той час. Йому це не сподобалося. Він сказав, що не дозволить мені надалі ходити до церкви або більше про неї дізнаватися. Тож я мала бути терплячою упродовж наступних трьох років, поки мені не виповниться 18. Тоді я могла б приймати рішення самостійно і охреститися.

Весь цей час я мала благословення зустрічатися з великою кількістю людей, які розповідали мені про те, що вони дізнавалися в церкві кожної неділі. Серед тих людей була Стефані. Вона жила в Італії, коли мій дядько приєднався до Церкви, але повернулася до себе додому в Сполучені Штати. Мій дядько подумав, що було б добре, якби ми листувалися, тож я додала її до своїх друзів у Facebook.

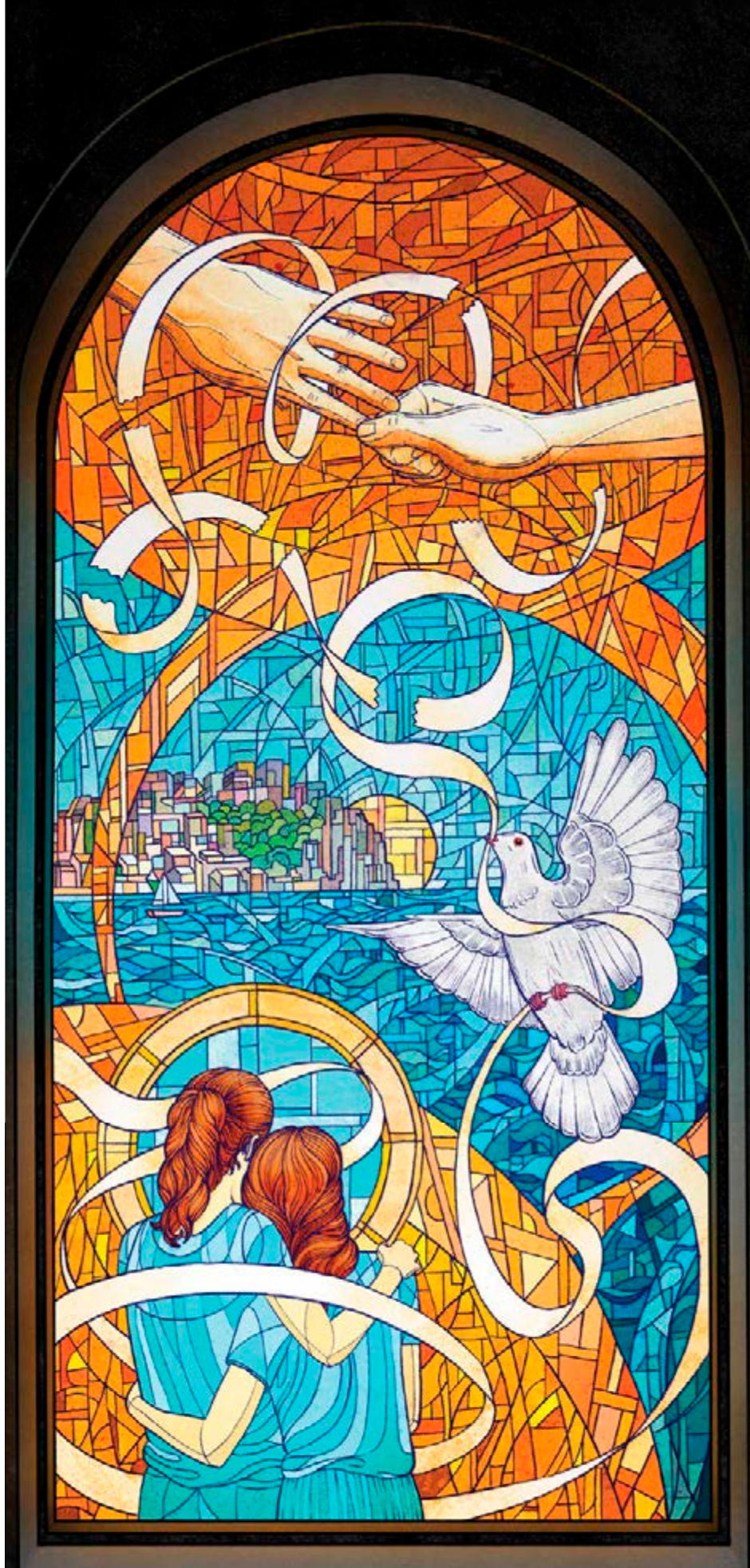
Хоча ми ніколи не зустрічалися, я завжди буду вдячна за те, що вона допомогла мені зміцнити віру й дізнатися більше про євангелію Ісуса Христа. Вона писала мені

майже кожної неділі і розповідала все, про що дізнавалася в церкві, а потім відповідала на мої запитання. Вона була мені прекрасною подругою.

Нарешті, після років терпеливого очікування, я охристила усього через 2 дні після того, як мені виповнилося 18. І невдовзі я поділюся з моєю мамою радістю, яку я відчула того дня, бо я буду христитися за неї. Я знаю, що вона буде пишатися обраним мною життям.

Я відчуваю, як Небесний Батько мене благословляє, бо Він багатьма способами підтримував мене і був поруч зі мною, коли я проходила весь цей шлях. Мені треба було лише чекати і бути терпеливою, бо в Нього був для мене план. Він—Той, Хто дав мені сили подолати всі випробування, з якими я стикалася. Він був завжди поруч, допомагаючи мені бути щасливішою. ■

Автор живе в Албанії.

Старійшина
Хосе А. Тейксейра
Сімдесятник

НАВІТЬ ЯКЩО ВИ СОРОМ'ЯЗЛИВІ

*Довіряйте Господу, і Він благословить
ваші зусилля ділитися євангелією.*

Коли я був новим президентом місії в Бразилії, то провів співбесіду з кількома старійшинами. Я попросив одного з них розповісти про себе.

“Я дуже сором'язливий”, — сказав він. Він хвилювався, що сором'язливість заважатиме його здатності служити.

Я запитав: “Чи вважаєте ви, що Господь може допомогти вам бути хорошим місіонером, незважаючи ні на що?”

“Я вірю, що Господь може зробити все”.

“Тоді дозвольте Йому допомогти вам. Чи вважаєте ви, що у вас вийде?”

“Так”, — сказав він.

Маю зізнатися, що коли він виходив, я подумав: “Сподіваюся, що це подіє”.

Минуло кілька тижнів, і невдовзі ті ж місіонери знову прийшли на співбесіду. Цього разу напарник сором'язливого місіонера сказав: “Президенте, я не знаю, що ви йому сказали, але це дійсно подіяло. В нього почало добре виходити розмовляти з людьми”. Тож я з нетерпінням чекав на можливість знову з ним поговорити.

Коли він увійшов до мого кабінету, то опустив очі додолу.

“У мене є хороша новина, — сказав він. — Я й досі сором'язливий, але просив Господа допомогти мені. Потім

ІЛЮСТРАЦІЯ ДЕВІДА МАЛАНА

я розкривав уста і починав говорити. І знаєте що? Тепер я роблю це постійно. Я навіть не пам'ятаю, що кажу. Неймовірним є те, що людям це подобається. Вони відчують Духа. Вони реагують на мене і на те, що я їм кажу”.

Я був вражений, побачивши, як цей місіонер видозмінився, коли зумів покласти довіру на Господа. Він став надзвичайним знаряддям, приносячи радість багатьом людям.

“Я й досі сором'язливий, але я попросив Господа допомогти мені”.

Подолання страху

Коли ми ділимося євангелією, то іноді нервуємося. Але на прикладі цього сором'язливого місіонера ми бачимо, що Господь скерує нас, якщо ми покладемо довіру на Нього. Святий Дух допомагатиме нам знати, що казати (див. 2 Нефій 32:2–3), а коли люди відчують Духа, то їхня реакція, як правило, позитивна. Багатьох людей цікавить, у що ми віримо, і вони хочуть знати більше.

Велика радість

Я маю свідчення, що Небесний Батько скерує наші зусилля ділитися євангелією, і в цьому ми будемо мати велику радість. Насправді та радість залишиться з нами не лише в цьому житті, але і в світі прийдешньому. (Див. УЗ 18:16). Це хороша причина для того, щоб вийти із зони комфорту і щось зробити, навіть якщо ви сором'язлива людина. ■

ТРИ СТРАХИ, ЯКІ ВИ МОЖЕТЕ ПОДОЛАТИ

Окрім сором'язливості я знаю ще три страхи, які змушують людей казати: “Я боюся, що коли заговорю про євангелію, то втрачу своїх друзів”. На щастя, за допомогою віри ті страхи можна розвіяти.

1. Я НЕ ЗНАЮ ДОСТАТНЬО.

Якщо ви недостатньо знаєте про євангелію, то місіонери повного дня можуть допомогти. Вони можуть навчати нас посланню Відновлення, допомагати нам зміцнити віру в Господа Ісуса Христа і допомагати зрозуміти покаяння й те, як застосовувати його в нашому житті, та чому хрищення і дар Святого Духа є важливими. Ще одним прекрасним джерелом знань є книга *Проповідайте Мою євангелію*. Я закликаю кожного юнака і дівчину мати примірник цієї книги і щодня вивчати її разом з Писаннями.

2. Я НІКОЛИ РАНІШЕ ЦЬОГО НЕ РОБИВ.

Якщо вам не вистачає досвіду, тренуйтеся робити це разом з місіонерами! Вони можуть допомогти вам дізнатися, що казати чи не казати в певній ситуації. Проводячи час з місіонерами, ви відчуєте любов, яку вони мають до євангелії та до ближніх. Вони здобули сміливість ділитися євангелією, вони можуть допомогти вам у цьому також.

3. МЕНІ СТРАШНО РОЗПОВІДАТИ.

Коли ми ділимося своїм свідченням, то допомагаємо друзям зрозуміти вищі речі, і вони починають поважати нас та любити по-іншому. Це відбувається майже завжди. Багато молодих людей кажуть: “Мені було страшно, але коли я чесно все розповів, мої друзі почали довіряти мені та ставити більше запитань”. Нам не слід боятися ділитися тим, що ми маємо. Це є дорогоцінним, бо йде від Бога. І немає кращого способу виявити любов до своїх друзів, ніж поділитися з ними тим, що, як ми знаємо, є істиною.

МІСЦЕ ДЛЯ НАС

БУТИ ЧЕСНИМ В УСЬОМУ

Алівсі Х., Халіско, Мексика

На початку кожного семестру в школі ми отримуємо безкоштовний набір канцтоварів: зошит, щоденник та інші речі. Одного року я стала в чергу, щоб отримати свій набір і побачила, що в отриманому наборі було багато потрібних мені речей.

У кінці дня я побачила, що учням роздають по два однакові набори. Було б легко стати в чергу знову й отримати другий набір. Тож я вирішила це зробити. Зрештою вони були безкоштовними, а ті речі мені були потрібні.

Я на хвилинку забігла в туалет, де побачила мобільний телефон,

випадково залишений кимось з дівчат. То була одна з останніх моделей, а я щойно тиждень тому загубила свій телефон. Але у мене не виникла навіть думка взяти його собі. “Це крадіжка”, — сказала я собі.

Потім, поки я йшла, щоб узяти другий безкоштовний набір, то зрозуміла, що це буде так само нечесно, як залишити собі телефон, бо мені доведеться збрехати, сказавши, що я ще не отримувала його.

Я була вдячна за той незначний випадок, завдяки якому я засвоїла важливий урок. Я повернула телефон

і пішла додому лише з одним зошитом, одним щоденником і одним набором предметів, але з чудовим відчуттям того, що я була чесною в усьому, навіть найменшому. ■

БЛАГОСЛОВЕННЯ ЗА ДОТРИМАННЯ ЗАКОНУ ДЕСЯТИНИ

Сабріна Т., Сан-Паулу, Бразилія

Коли я була маленькою дівчинкою, ми з сім'єю мали багато фінансових труднощів, і так тривало, поки мені не виповнилося 10 років. Батько не міг знайти іншу роботу, тож він працював продавцем у вуличному кіоску й заробляв дуже мало. Мама була вдома, щоб піклуватися про мене і мого молодшого брата.

Але навіть проходячи через таку велику кількість труднощів, ми мали свідчення про сплату десятини та інших пожертвувань. Ми вірно сплачували десятину кожного місяця, і нам ніколи нічого не бракувало. Ми впевнено знали, що постійно мали благословення

завдяки безмежній Господній доброті, бо Він дотримується Своїх обіцянь, коли ми виконуємо Його заповіді.

Наш період фінансових труднощів зрештою закінчився. Ті благословення, якими Господь нагородив нас упродовж останніх років, — просто неймовірні.

Я знаю, що у людей, які вірно і з любов'ю платять десятину і пожертвування, маючи на меті благословляти життя інших людей, ні в чому не буде недостачі, а іноді може ставатися щось навіть краще, як це сталося з моєю сім'єю. Благословення зростатимуть. Я знаю це. Я бачу це у своєму житті. ■

ВИГЛЯДАЄ ПРИВАБЛИВО?

Придивися. Сатана хоче, щоб ми проміняли справжню радість на просту ілюзію щастя, яка ніколи не насичує. Навіть не доторкайся.

(Див. Дітер Ф. Ухтдорф, "Ви можете зробити це зараз!" /Лагона, лист. 2013, с. 56).

“У школі мене висміюють за те, що я святий останніх днів. Я знаю, що мені потрібно відстоювати те, у що я вірю, але це так важко! Як я можу стати достатньо сміливим?”

Ти маєш рацію, що тобі потрібна сміливість, аби протистояти цій ситуації. Зрештою Ісус Христос дав настанову: “Устаньте і сяйте повсюди, щоб ваше світло могло бути прапором для народів” (УЗ 115:5). Але сміливо дозволити своєму світлу сяяти може означати те, що тобі треба буде висловлювати свою думку тим, хто тебе висміює.

У обох випадках це протистояння може надихати тебе бути кращою людиною. Старанно працюючи над зміцненням свого свідчення, ти можеш розвинути спокійну сміливість, яка допоможе висловлюватися на користь правильного або просто продовжувати робити те, що правильно, навіть якщо інші над цим насміхаються.

Можливо, не дуже-то приємно, коли насміхаються, але пам’ятай, що ти можеш молитися, аби сповнюватися милосердям, щоб інші, дивлячись на тебе, могли відчувати Христову любов (див. Мороній 7:48). Оскільки кожна ситуація є унікальною, прагни проводу Духа, аби знати, як у кожному випадку реагувати так, як це зробив би Христос.

В залежності від ситуації, можливо, буде краще поговорити приватно з тими, хто насміхався з тебе, або просто не зважати на недружелюбні випадки і продовжувати жити відповідно до своїх вірувань. Якщо іншим нецікаво слухати те, що ти можеш сказати, твій приклад доброти, прощення і щирості може бути найкращим посланням.

Виявляй справжню сміливість

Глузіїв може не зупинити твоя смілива спроба попросити їх зупинитися, але їх може зупинити твоя сміливість жити відповідно до того, ким ти є—як святий останніх днів. Ти можеш і не знати цього, але аура схвалення Небесного Батька сятиме над тобою і, можливо, це відкриє їхні очі на відновлену євангелію у твоєму житті.

Брайт У, 17 років, Імо Стейт, Нігерія

Шукай силу в основах

Молитва і піст є важливими, оскільки вони допоможуть тобі протистояти жартам і викликам в школі, так само як Ісус Христос протистояв багатьом глузуванням, коли був тут, на землі. Це допоможе тобі розвинути більшу любов і терпіння до людей.

Уолтер С., 15 років, Хасн, Перу

Шукай скерування в молитві

Довгий час я була єдиним членом Церкви у своїй школі.

Найближчі друзі,

здається, розуміли мене, але інші учні глузували з мене. Одного разу я молилася і відчула, що мені потрібно поговорити з одним з тих, хто підбурював інших насміхатися з мене. Я пояснила, що не серджуся на нього, але попросила ставитися до мене з такою повагою, яку б він хотів по відношенню до себе. Один учитель, який почув нашу розмову,

завжди захищав мене, коли щось траплялося. Я знаю, що Господь буде з тобою, якщо ти поговориш з цими людьми.

Шанела С., 14 років, Пангасіан, Філіппіни

Зміцнюй своє свідчення

По-перше, здобудь справжнє свідчення про істини, якими хочеш поділитися з іншими. Після того полюби людей, які глузують з тебе, і не вступай з ними в суперечку, бо Бог ніколи не підтримує суперечки (див. 3 Нефій 11:29). Що більш важливо—намагайся завжди мати поруч Духа. Дух допоможе тобі мати більше любові та відваги, і Він зробить твої слова могутніми.

Джулія Ф., 19 років, Ессен, Німеччина

Любїть своїх ворогів

Я була в подібних ситуаціях. Якщо у тебе є віра і смирення, Господь благословить тебе силою і вірою, необхідними для того, щоб любити своїх ворогів, благословляти тих, хто проклинає тебе, і молитися за них (Матвій 5:44). Я закликаю тебе вивчати Писання, де містяться відповіді стосовно того, як бути сильним. Молися, коли почуваєшся самотнім у своїй вірі. У Посланні до римлян 8:31 сказано: “Що ж скажем на це? Коли за нас Бог, то хто проти нас?” Бог на твоєму боці! Ти все зможеш.

Рейган Т., 15 років, шт. Юта, США

Не бійся

Частіше розповідай про свою релігію або навмисне щось роби, аби люди це бачили.

Я була в подібній

ситуації і на своєму рюкзаку написала: “Мені подобається бути святою останніх днів”. У такий спосіб я відкрила двері для місіонерських розмов з кількома людьми і показала всім, що не боюся говорити про свою належність до Церкви. Що б ти не робив, не реагуй на їхні слова. Молися за них і за себе. Невдовзі ти помітиш, що якщо будеш зосереджуватися на спасінні душі інших людей, тобі не буде так страшно розповідати їм про істинність євангелії нашого Батька.

Саванна П., 14 років, шт. Техас, США

СМІЛИВІСТЬ НАШИХ ПЕРЕКОНАНЬ

“Часто бути іншим і самому стояти в натовпі важко. Це природно—боятися, що інші можуть подумати чи сказати. Утішення дають слова псалма: “Господь моє світло й спасіння моє,—кого буду боятись? Господь—то твердиня мого життя,—кого буду лякатись?” [Псалми 27:1]. Коли ми своє життя зосереджуємо на Христі, то наші страхи будуть замінені сміливістю наших переконань”.

Президент Томас С. Монсон, “Будьте прикладом і світлом”, Ліягона, лист. 2015, с. 88.

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

“Як я можу знати, що Бог слухає мої молитви?”

Надсилайте свої відповіді і, за бажанням, фотографію високої роздільної здатності до 1 травня 2016 року naiahona.lds.org, електронною поштою на адресу naiahona@ldschurch.org або поштою (див. адресу на с. 3).

До вашого електронного послання або листа необхідно додати наступну інформацію й дозвіл: (1) П.І.Б., (2) дату народження, (3) назву приходу або філії, (4) колу або округу, (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, письмовий дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого чи ясного подання інформації.

Старійшина
Девід А. Беднар
З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

Що роблять апостоли?

Апостоли—це служителі Господа. Вони подорожують, щоб побачитися з членами Церкви по всьому світу.

Коли я вперше подорожував у якості апостола, то зустрівся з чоловіком, якому було важко жити за Словом мудрості. Я сказав йому: “Господь послав мене, щоб донести до вас дуже просте послання: Ви можете це зробити. Я обіцяю, що Він вам допоможе в подоланні цього випробування”.

Чи пошле Господь одного з Дванадцятьох Апостолів за півсвіту, аби допомогти лише одній людині? Відповідь: *так*. Він робить це постійно. ■

Зі всесвітньої трансляції “Віч-на віч зі старійшиною та сестрою Беднар”.

Спокій у моєму серці

**Керол Ф.
Мак-Конкі**

Перший радник
у генеральному
президентстві
Товариства
молодих жінок

Коли мені було вісім років, я побачила пророка, Президента Девіда О. Мак-Кея (1873–1970). Він приїхав на освячення нової церковної будівлі в Пальмірі, шт. Нью-Йорк, США. Моя сім'я пішла на церемонію освячення. Туди прийшло багато інших людей. Усі ми були дуже раді побачити пророка!

Я була досить малою, тож мені було важко бачити так багато людей навколо. Але все ж я могла відчувати любов Президента Мак-Кея. Усього хвилину я бачила його сиве волосся і добре обличчя. Я подумала: “Ось як виглядає пророк

Божий”. Я читала про пророків у Писаннях, але то був перший раз, коли я бачила пророка чи когось із генеральних авторитетів особисто. Я зрозуміла, що пророки—це реальні люди. І вони люблять нас! Я завжди пам'ятатиму любов і мир, які відчувала того дня.

Коли мені було 11 років, стався ще один випадок, який допоміг відчувати мир у серці. Наближалася конференція колу, і я мала співати в хорі колу. Я була така рада! Я одягнула гарну білу блузку і відчувала себе дуже особливою. Пісня, яку ми співали, містила слова з Євангелії від Івана 14:27:

“Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається”.

Ті слова глибоко зворушили моє серце, і з того часу я їх пам'ятаю. Коли я співала ті слова, то знала що вони істинні. Я відчувала, як Святий Дух казав мені, що коли ми йдемо за Ісусом Христом, це допомагає нам відчувати мир. З того часу, коли у мене бувають випробування, мені на думку спадає цей вірш з Писань і приносить спокій. Істини, які я засвоїла змалку, благословили все моє життя. ■

СВІДЧЕННЯ Етана

Ларрі Гіллер

Ґрунтується на справжніх подіях

“Слухай, слухай. Завжди Святого Духа. Слухай, слухай цей голос негучний” (Ліягона, квіт. 2006).

Етан сидів на спільному заході і дивився як його найкращий друг Сем складав своє свідчення. Його найкраща подруга Сара чекала на свою чергу. Сем розповідав про проект служіння, який він здійснив. Він сказав, що має свідчення про служіння. Сара свідчила про сім'ї. Вчитель Етана також склав своє свідчення. Він казав про храмову роботу. Усі вони свідчили про те, що Церква істинна. Здавалося, що всі, крім Етана, мають свідчення.

“А про що у мене є свідчення?”—думав Етан.

Він згадав, як кілька років тому він і його друг охрестилися. Його вчителька Початкового товариства, сестра Каддер, виступила з промовою про Святого Духа.

“Святий Дух може розпалити полум'яне відчуття у вашому серці. Він може допомагати вам дізнатися, що є істинним,—казала вона.—Саме так ви і здобуваєте свідчення про те, у що вірите”.

Етан намагався робити те, що правильно, тож він міг відчувати Святого Духа. Він читав Писання і молився. Але у нього ніколи не виникало

Здавалося, що всі, крім Етана, мають свідчення.

полум'яного відчуття, про яке казали інші. Чи означало це, що у нього не було свідчення?

Це запитання не давало Етану спокою весь наступний день. Він все ще роздумував про це, коли вони з Семом каталися на скейтах після школи. Він не знав, як запитати про це у Сема.

“Слухай, Семе,—нарешті запитав Етан,—чи було тобі страшно вчора свідчити?”

Сем зіскочив зі свого скейта і пішов на траву. “Насправді, ні,—сказав він, сідаючи.—Я складав це свідчення під час сімейного вечора раніше”.

Етан сів біля нього і поклав свій скейт собі на коліна. “Але як ти зрозумів, що маєш свідчення?”

“Я молився про це, і у мене були хороші відчуття”.

Етан повільно кивнув головою і рукою покрутив колесо. Йому б теж хотілося мати таке відчуття.

Того вечора, коли в домі було темно і спокійно, Етан став на коліна біля свого ліжка і помолився.

“Небесний Батьку,—сказав він,—будь ласка, допоможи мені мати свідчення. Допоможи мені знати, що Церква істинна. Що Джозеф Сміт був пророком. І що Книга Мормона істинна”.

Посеред молитви Етан зупинився. Він на хвилюку замислився. Потім він запитав себе: “Чи знаю я щось ще?”

Потім на нього зійшло тихе, спокійне відчуття. То не було сильне полум'яне відчуття. Але Етан знав, *це* був Святий Дух.

У голові Етана з'явилася думка: “Я знаю, що я знаю”. І коли він про це думав, то зрозумів, що мав це спокійне відчуття і раніше.

Кожного разу, коли він читав Книгу Мормона, він відчував, що вона хороша та істинна. Тепер він знав, що те відчуття було свідченням Святого Духа. Коли він ходив до церкви, то відчував, що бути там—добре і правильно; це також був Святий Дух. У нього вже було свідчення!

Йому не потрібно було знати про все прямо зараз! Але він справді знав, що Святий Дух був реальним і міг допомагати йому зміцнювати своє свідчення.

Етан знову почав молитися. Але цього разу для того, щоб подякувати. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

Песо для Небесного Батька

Ангела Пенья Дале

“Вірність звітам Приносить безпеку і мир” (Збірник дитячих пісень, с. 69).

Ана жувала останній шматочок тортільї, яка була м'якою і смачною. Ана любила тортільї, приготовані бабусею. З усього сніданку вони були найсмачнішими.

Ана дивилася, як її бабуся, Абуела, мила посуд.

То був звичайнісінький ранок. Але щось одне було не таким.

Абуела зазвичай ходила на базар купувати їжу. Але не сьогодні. Сьогодні на їжу не було грошей.

“Що ми будемо їсти завтра”, — думала Ана.

Тоді вона згадала. Вона знала, що є ще трохи грошей! Учора ввечері вона побачила, як Абуела клала кілька песо в маленьку білу торбинку.

“Абуело, хіба ти забула? У тебе є гроші на їжу”.

“Які гроші?” — запитала Абуела.

Ана побігла, щоб дістати гроші. Вона потрусила маленькою торбинкою з монетками. *Дзень!*

Абуела усміхнулася. “Це наша десятина, Ано! Це—*Його* гроші”.

“Але що ми будемо їсти завтра?” — запитала Ана.

“Не хвилюйся, — сказала Абуела. — Я вірю, що Небесний Батько допоможе нам”.

Наступного ранку Абуела дала Ані останню кукурудзяну тортілью. Потім вона сіла на свій стілець. Бабуся пришивала червоні

квіти до сукні й розповідала історії про своє дитинство. Вона не виглядала схвильованою.

Потім Ана почула стук у двері. Вона побігла, щоб відкрити їх.

“Дядько Педро!”

“У мене було відчуття, що я маю зайти до вас обох”,—сказав дядько Педро. Він поклав на стіл три торбинки. В одній було кукурудзяне борошно для тортильї. У іншій—м’ясо. А в третій—свіжі овочі з базару.

“О мій любий синочку,—сказала Абуела.—Зараз я приготую найсмачніший суп з фрикадельками!”

“Твій суп—найкращий у світі”,—сказав дядько Педро.

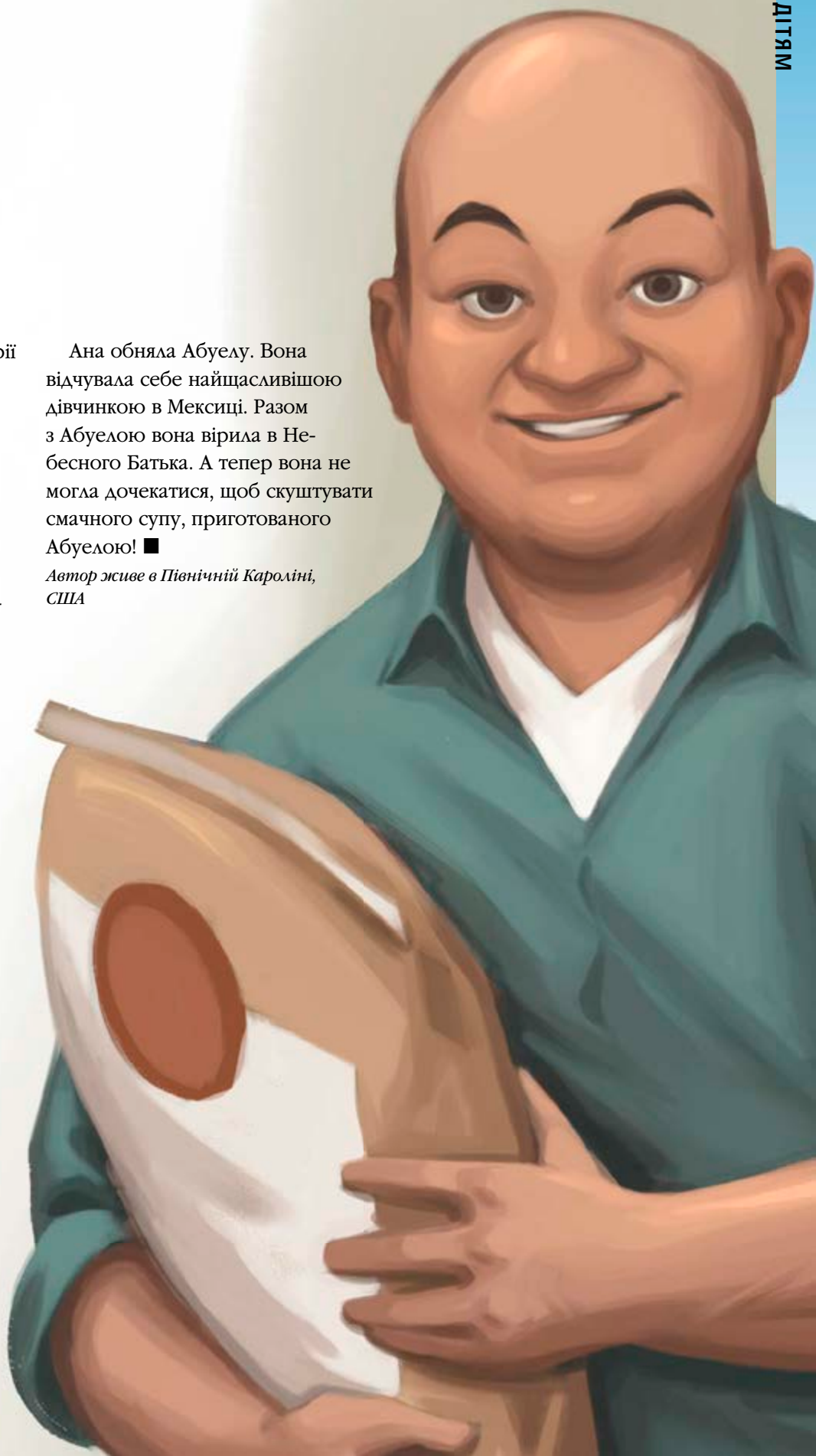
Ана засміялася і заплескала в долоні.

Потім вона зупинилася. Було те, про що вона захотіла дізнатися. “Абуело, чи ти знала, що сьогодні прийде дядько Педро? Це тому ти не хвилювалася?”

“Ні,—сказала Абуела.—Коли я плачу десятину, то вірю, що Небесний Батько мене благословить. Так і сталося!”

Ана обняла Абуелу. Вона відчувала себе найщасливішою дівчинкою в Мексиці. Разом з Абуелою вона вірила в Небесного Батька. А тепер вона не могла дочекатися, щоб скуштувати смачного супу, приготованого Абуелою! ■

Автор живе в Північній Кароліні, США

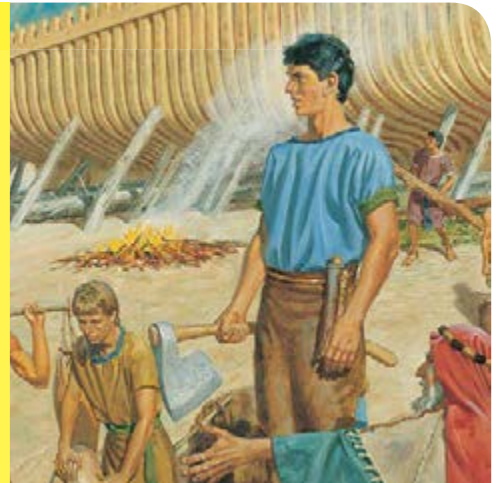

Іти за пророками і апостолами

Дженна Кофорд

Бог покликає пророків і апостолів навчати нас тому, що Бог для нас приготував. У Писаннях ми можемо читати про таких пророків, як Ной, Нефій і Джозеф Сміт, а також таких апостолів, як Петро й Павло. У нас є пророки і апостоли в наш час!

ФРАГМЕНТ КАРТИНИ ГОСПОДЬ ВИКОНУЄ ВСЬ СВОЇ СЛОВА. ХУДОЖНИК КЛАРК К. ПРАЙС; ФРАГМЕНТ КАРТИНИ ДЖОЗЕФ СМІТ МОЛІ. ХУДОЖНИК ДЕНКВАРТ А. ВЕГЕЛАНД; ФРАГМЕНТ КАРТИНИ ІСТОРІЯ НОВОГО ЗАВІТУ. ХУДОЖНИК ПОТМЕННІ; ФРАГМЕНТ КАРТИНИ НЕФІЙ І ЛЕГІЙ КЕРУЮТЬ БУДІВНИЦТВОМ КОРАБЛЯ. ХУДОЖНИК ДЖЕРРІ ТОМПСОН; ІЛЮСТРАЦІЯ ГАРТА ВРОНЕРА

Що означає “пророк, провидець і одкровитель”?

Пророк промовляє від імені Бога.

Провидець може бачити минуле, теперішнє і майбутнє.

Одкровитель відкриває (або показує) нам волю Бога.

- Члени Першого Президентства усі є пророками, провидцями і одкровителями. Так само і всі апостоли.
- Лише Президент Церкви має повноваження від Бога керувати всією Церквою.
- Скільки усього сучасних пророків, провидців і одкровителів ми маємо зараз?

12 15 3 1

Відповідь така: 15

Чому важливо йти за пророком?

Пророк подібний до вартового, який знаходиться на башті (див. також с. 38). Він може бачити небезпеку, що наближається, і сказати нам, як бути в безпеці. Він допомагає нам йти за Ісусом Христом.

Що просив нас зробити сучасний пророк?

Нашим пророком у цей час є Президент Томас С. Монсон. Ось що він просив нас робити:

- Наслідувати приклад Ісуса і любити одне одного.
- Платити десятину і жертвувати до місіонерського фонду.
- Триматися подалі від поганих фільмів, телепередач та інших медіа.
- Помістити зображення храму в кожній спальні.
- Вивчати виступи з генеральних конференцій.
- Відвідувати літніх людей та бути хорошим сусідом.

Вибери щось одне, що ти зможеш робити цього місяця.
Що ти зробиш? ■

Алма покався

Алма був священиком злочестивого царя Ноя. Він слухав, як пророк Авінадій навчав про заповіді. Алма знав, що йому потрібно змінити своє життя і йти за Богом, замість того, щоб чинити злочестя. Він записав те, чого навчав Авінадій. Він почав навчати євангелії інших. Пізніше у нього з'явилася сім'я, і одного зі своїх синів він назвав Алмою.

Я був воротарем і у мене це добре виходило. Потім я згадав, що мені треба покаятися, бо вчора я сказав щось нехороше. Мені треба було це зробити, але гра була в розпалі. Тоді я щось згадав. Ви можете молитися будь-де, якщо виникає потреба! Після того як я помолівся, мені стало приємно, що я покався.

Пітер Г., 8 років, шт. Юта, США

Деймон Б., 8 років, шт. Юта, США

Виріж, склади і зберігай цю картку із зобов'язанням!

Я можу каятися!

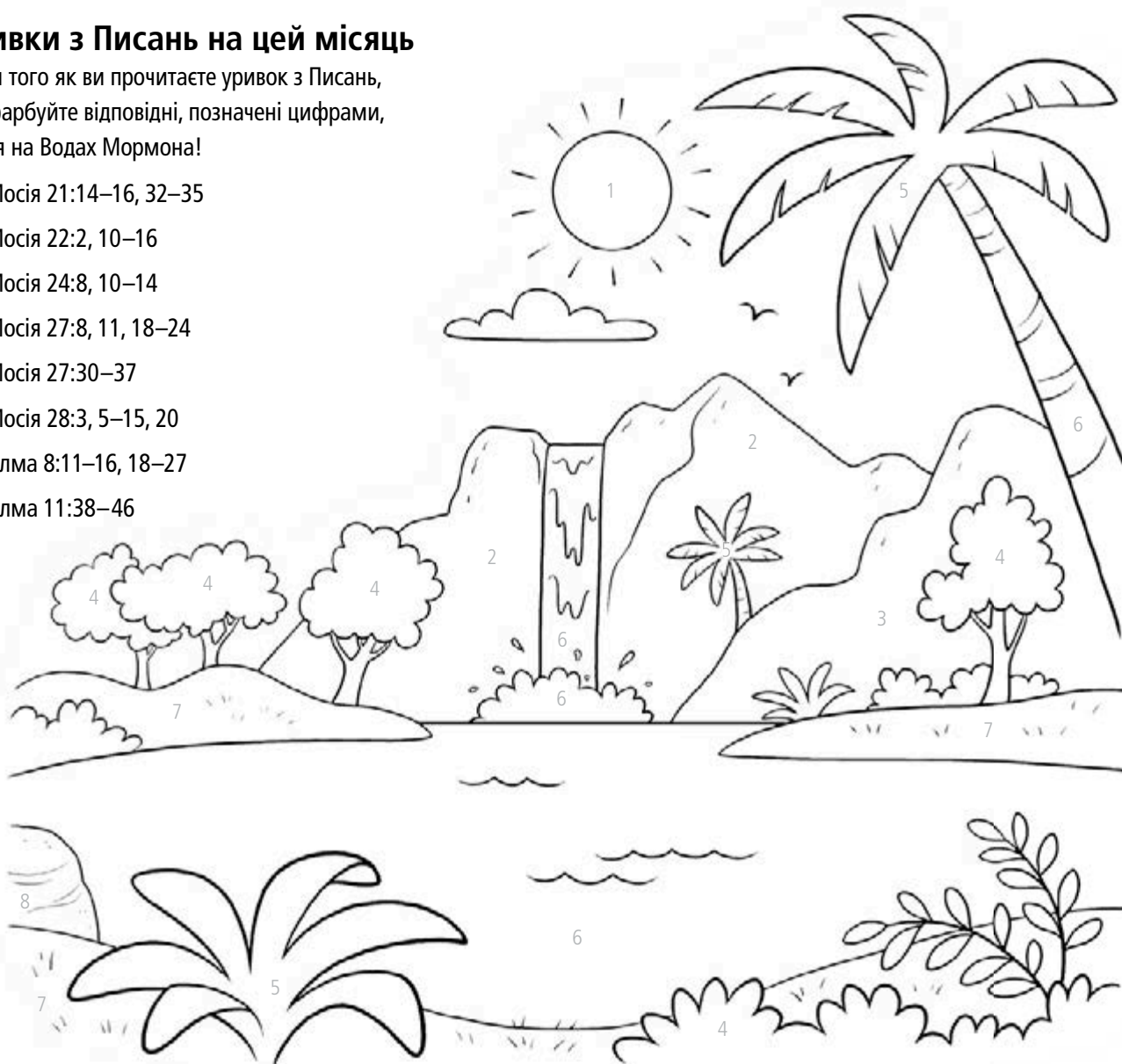
- Завчи напам'ять Мосія 18:9.
- Напиши або намалюй те, що сказав пророк на генеральній конференції.
- Вибери щось одне, у чому ти можеш вдосконалитися. Намагайся робити це в цьому місяці.
- Я зобов'язуюсь ...

АЛМА

Уривки з Писань на цей місяць

Після того як ви прочитаете уривок з Писань, розфарбуйте відповідні, позначені цифрами, місця на Водах Мормона!

- 1 Мосія 21:14–16, 32–35
- 2 Мосія 22:2, 10–16
- 3 Мосія 24:8, 10–14
- 4 Мосія 27:8, 11, 18–24
- 5 Мосія 27:30–37
- 6 Мосія 28:3, 5–15, 20
- 7 Алма 8:11–16, 18–27
- 8 Алма 11:38–46

Води Мормона

Алма заховався від злочестивого царя Ноя поблизу спокійного місця, яке називалося Води Мормона. Багато людей приходило послухати, як Алма навчає євангелії. Вони захотіли охреститися. Коли Алма їх хрестив, люди давали ті ж самі обіцяння, тобто укладали завіти, які укладаємо й ми, коли хрестимося. Ви можете почитати більше про ці обіцяння на наступній сторінці. ■

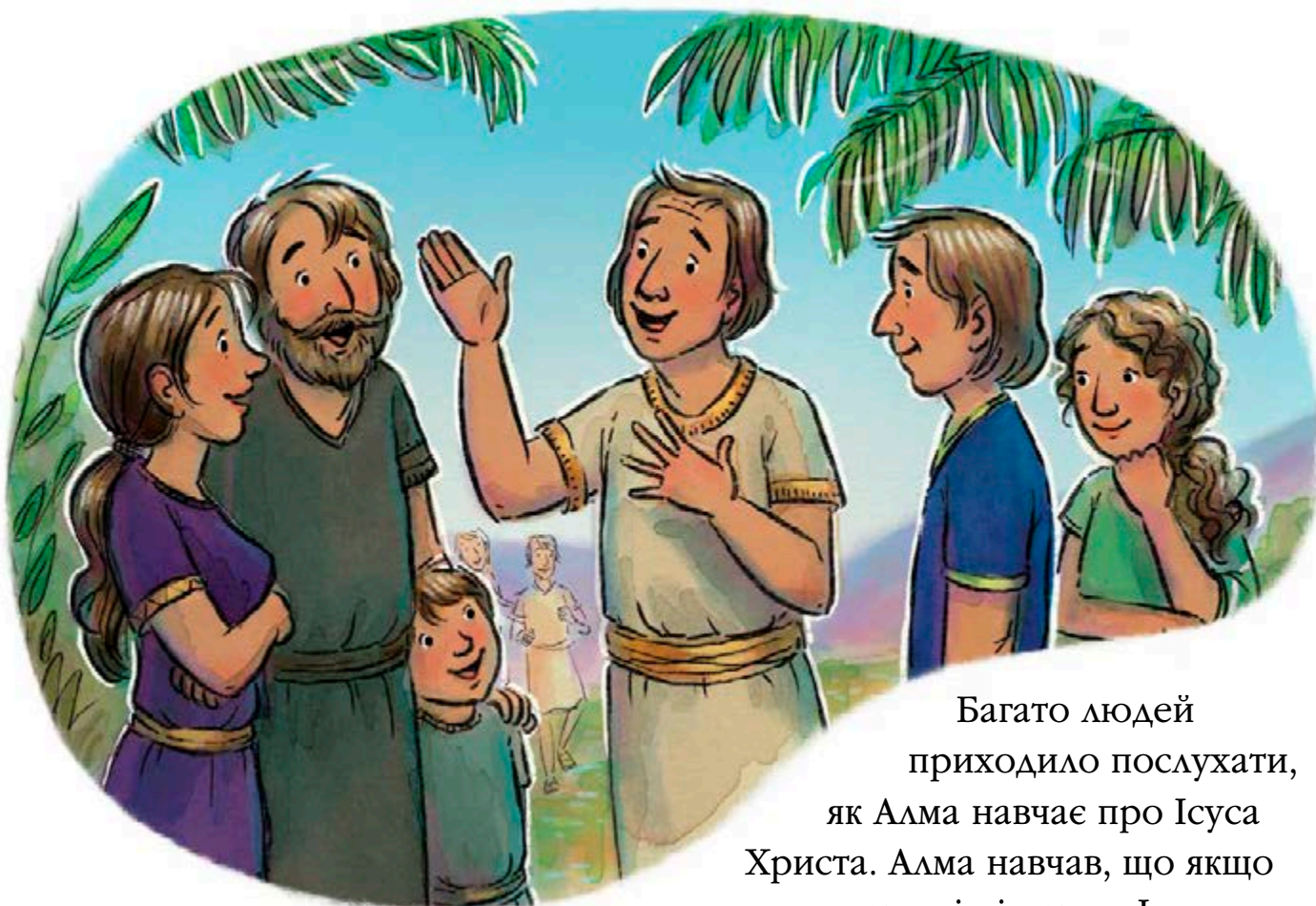
Алма охрестив багато людей

Авінадій був пророком. Він навчав людей вірити в Ісуса і більше не робити поганих вчинків. Злочестивий цар на ім'я Ной розсердився на Авінадія. Ной не хотів каятися.

Чоловік на ім'я Алма повірив Авінадію. Він утік і заховався від розлюченого царя. Він жалкував, що чинив погано, і покаявся, так як про це навчав Авінадій.

Багато людей приходило послухати, як Алма навчає про Ісуса Христа. Алма навчав, що якщо вони покаються і підуть за Ісусом, то зможуть охреститися.

Люди заплескали в долоні від радості. Вони пообіцяли втішати інших. Вони пообіцяли любити Бога і розповідати про Нього іншим людям. Вони були готові до хрищення.

Одного за одним Алма хрестив людей. Вони раділи, що приєднувалися до Ісусової Церкви.

Коли ми хрестимося, то даємо такі самі обіцяння, як і народ Алми. І також приєднуємося до Ісусової Церкви! ■

Суботній день— це особливий день

ІЛЮСТРОВАНО ЕМІРІП СТОТТ

Президент Джордж К.
Кеннон (1827–1901)

Перший радник у
Першому Президентстві

У ПОШУКАХ ДУХОВНИХ ДАРИВ

*Скільки з вас прагнуть цих дарів,
якими Бог пообіцяв наділити?*

Кожен чоловік і кожна жінка в Церкві Христа може мати дари Духа Божого, розподілені між ними відповідно до їхньої віри і Божої волі. ...

Скільки з вас ... прагнуть цих дарів, які Бог пообіцяв на нас пролити? Скільки з вас, схилиючи голови перед Небесним Батьком у сімейному колі або в таємному місці, просять, щоб ці дари було на вас пролите? Скільки з вас просять Батька в ім'я Ісуса, щоб Він явив Себе вам через ці сили і ці дари? Чи ви просто живете день за днем, ніби двері, які рухаються на своїх завісах, ніколи не задумуючись над цим питанням, ніколи не виявляючи віри, задоволені тим, що ви охрищені та є членами Церкви й перебуваєте в ній, думаючи, що ваше спасіння вам забезпечено, бо ви це зробили? ...

... Я знаю, що Бог бажає зцілити хворих, що Він бажає наділити

даром розпізнавання духів, даром мудрості, знання і пророцтва та іншими дарами, які будуть потрібні. Якщо хтось із нас недосконалий, то наш обов'язок молитися про дар, який зробить нас досконалими. Чи маю я недоліки? У мене їх дуже багато. Яким є мій обов'язок? Молитися Богові, щоб Він дав мені дари, які усунуть ці недоліки. Якщо я сердита людина, то мій обов'язок молитися про милосердя, яке довго терпить і є добрим. Я заздрисний? Тоді мій обов'язок прагнути милосердя, яке не заздрить. Це стосується усіх дарів евангелії. Вони

призначені для цієї мети. Ніхто не повинен казати: "О, я не можу з цим справитися, це—моя натура". Йому немає виправдання в цьому, оскільки Бог пообіцяв дати силу для усунення цього і надати дари, які викориняють це. Якщо людині не вистачає мудрості, то її обов'язок просити у Бога мудрості. І це стосується усього іншого. Такий Божий задум стосовно Його Церкви. Він хоче, щоб Його святі удосконалювалися в істині. З цією метою Він дає ці дари і проливає їх на тих, хто прагне цих дарів, аби вони могли бути досконалими людьми на лиці землі, незважаючи на велику кількість їхніх слабкостей, бо Бог пообіцяв надати дари, необхідні для їхнього вдосконалення. ■

З The Latter-day Saints Millennial Star, Apr. 23, 1894, 258–261; пунктуацію і використання великої літери узгоджено з сучасним Правописом.

НАТХНЕННІ ДУМКИ

Як початкове вірування переростає у знання і свідчення?

“Я не пам’ятаю, щоб коли-небудь не вірив у Небесного Батька та Ісуса Христа. Я любив їх з того часу, коли дізнався про Них, сидячи на колінах моєї матері, яка була ангелом. Вона читала мені Писання та євангельські історії. Те перше вірування зараз переросло у знання і свідчення про люблячого Небесного Батька, Який чує наші молитви і відповідає на них”.

Старійшина Рональд А. Разбанд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “О, як осягнути Ісусові милості”, *Ліяґона*, лист. 2015, с. 90.

Також читайте у цьому номері

для дорослої молоді

Розпізнати підробки Сатани

с. 44

Існує один спосіб того, як зрозуміти різницю між брехнею Сатани та Господньою істиною.

для молоді

с. 60

НАВІТЬ ЯКЩО ВИ СОРОМ'ЯЗЛИВИ

Чи відчували ви коли-небудь, що вам соромно або страшно ділитися євангелією? Ось три пропозиції.

для дітей

Йти за пророками і апостолами

с. 72

Яку справу ви можете виконувати цього місяця, аби йти за пророком, Президентом Томасом С. Монсоном?

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ